

Προσαρμόζοντας το νόμο της φυσικής, όπου η δράση φέρνει πάντα αντίδραση, στη μελέτη της κοινωνίας, προκύπτει ότι κανένα εξουσιαστικό σύστημα δεν θα μπορέσει ποτέ να επιβληθεί πλήρως σε αυτούς που υποτάσσει. Ακόμα και την «εποχή της αφθονίας», κάπου στα μέσα της δεκαετίας του '90, τότε με το χρηματιστήριο, τη συλλογική ονειρώξη του εύκολου πλουτισμού και τις γελοίες θεωρίες περί τέλους της ιστορίας, υπήρχαν πυρήνες αντίστασης στη μαζική κουλτούρα. Και είναι αυτοί οι πυρήνες που μεγάλωναν όσο η ευημερία αποδεικνύονταν πρόσκαιρη και πλαστή, γιγαντώθηκαν με την εξέγερση του Δεκέμβρη και ωριμάζουν την περίοδο της οικονομικής κρίσης που διανύουμε σήμερα. Στην ευθεία πλέον σύγκρουση με το καθεστώς, οι φυλακισμένοι αγωνιστές δεν είναι τίποτα λιγότερο από το αιχμάλωτο κομμάτι του κινήματος.

Ενάντια σ' έναν καλοστημένο ποινικό κώδικα, μια βίαιη δικαστική νομοθεσία και ένα κοινωνικά αποδεκτό σωφρονιστικό σύστημα, που φυλακίζει, εξευτελίζει και εξοντώνει αγωνιστές που βρέθηκαν από τη μέσα μεριά του τείχους, η απάντηση δίνεται μέσα από τον αγώνα. Αγώνας μέσα από την αλληλεγγύη, η οποία αποκτά ένα πολύμορφο χαρακτήρα που δεν περιορίζεται μέσα σε μια συγκεκριμένη φόρμουλα λόγου και δράσης. Είναι αναγκαίο να μη μένουμε μόνο σε αποσπασματικές δράσεις (συγκεντρώσεις έξω από τις φυλακές, παρουσία εντός των δικαστικών αιθουσών, συναυλίες αλληλεγγύης κ.α.) που στη συνέχεια γνωρίζουν ύφεση σε κινηματικό επίπεδο. Χωρίς βέβαια να απαξιώνονται τέτοιου είδους πρακτικές, μιας και αποτέλεσαν και θα συνεχίζουν να αποτελούν σταθερά βήματα για τη δημιουργία μιας δομής με συνέπεια και σταθερή βάση.

Η αλληλεγγύη δημιουργείται και συντηρείται τόσο ατομικά όσο και συλλογικά και δεν θα πρέπει να αποτελεί ξεχωριστό, αλλά αναπόσπαστο κομμάτι της δράσης μας. Άλλοτε με οικονομική στήριξη, άλλοτε με ηθική και άλλοτε με δράσεις έμπρακτης αλληλεγγύης, θα πρέπει να συνυπάρχει σε όλες τις μορφές και

να πηγάζει μέσα από κινηματικές διαδικασίες, με πρώτο βήμα την κοινωνικοποίηση της εκάστοτε υπόθεσης και την ανάδειξη της, αποφεύγοντας νομικά τερτίπια «ενοχής» και «αθωότητας» που συνήθως αποπροσανατολίζουν.

Η αλληλεγγύη δεν προϋποθέτει ταύτιση λόγου και δράσης, αλλά την αντίληψη ότι ανεξάρτητα από στρατηγικές ή τακτικές, ανεξάρτητα από τάσεις και ρεύματα, βρισκόμαστε στην ίδια πλευρά του κοινωνικού πολέμου, αυτήν της συνειδητής ρήξης με τον κόσμο της Εξουσίας. Άλλωστε, κάθε δίωξη και κάθε φυλάκιση είναι και μια άσκηση για το κράτος, πάνω στην οποία στήνεται όχι η αντιπαράθεση του εκάστοτε αγωνιστή με τους δικτυικούς μηχανισμούς, αλλά η δοκιμασία της δυναμικής ολόκληρου του κινήματος απέναντι τους.

Το κίνημα αλληλεγγύης είναι αναγκαίο να επιδιώκει τη σύνδεση του με τους φυλακισμένους αγωνιστές ώστε να δημιουργηθεί μια σχέση αμφίδρομη. Μια σχέση η οποία θα βασίζεται στην οργάνωση και τη συνέχιση του αγώνα, από κοινού χωρίς διαχωρισμούς «μέσα» και «έξω». Η ανάδειξη των υποθέσεων, η συνεχής κοινωνική ανάδειξη για την ύπαρξη πολιτικών κρατουμένων, η προπαγάνδισή του λόγου τους, η επικοινωνία και η ανταλλαγή απόψεων αποτελούν μικρές γέφυρες αντίστασης που θα μας φέρνουν όλο και πιο κοντά, ενώ συγχρόνως θα δημιουργούν ρήγματα στη καρδιά του κράτους.

Οι δημοσιεύσεις φωτογραφιών και στιγμιότυπων προσωπικής ζωής, οι ψευδείς μαρτυρίες και καταθέσεις, η δυσφήμιση των συντρόφων μέσα από τα καθεστωτικά ΜΜΕ και η χυδαία λασπολογία εναντίον τους δημιουργώντας το προφίλ του αδίστακτου «εγκληματία», δυσφημώντας συγχρόνως και τον ίδιο τον κοινωνικό αγώνα σε προσωπικό και συλλογικό επίπεδο, αποτελούν μεθόδους άμυνας και όχι επίθεσης ενός κράτους που φοβάται. Με απώτερο σκοπό την πλήρη αποκοπή των φυλακισμένων συντρόφων από το κίνημα αλληλεγγύης.

Τα κείμενα της έκδοσης αποτελούν προϊόν της συνέλευσης αλληλεγγύης Ηρακλείου στους φυλακισμένους αγωνιστές. Τυπώθηκε σε 1000 αντίτυπα.

Τα κείμενα στα quotes αποτελούν αποσπάσματα από την ομιλία συντρόφου δικηγόρου σε εκδήλωση για τις Φυλακές και τη Δικαιοσύνη τον Οκτώβριο του 2007 στο Ηράκλειο.

Μπροστά στον εξουτελισμό, το βασανισμό και τη φυλάκιση των συντρόφων μας, υποχρέωση μας είναι η διαφύλαξη της ακεραιότητάς τους ως προς τη φήμη τους και η προάσπιση και συνέχιση του αγώνα τους (μας).

Θα βαδίσουμε όλοι μαζί το δρόμο της

κοινωνικής απελευθέρωσης και με οδηγό μας τη συντροφικότητα, για τις άγριες μέρες που μαίνονται, ας γίνουμε όλοι μαζί ένα σώμα, που θα επιτεθεί μανιασμένα για να καταστρέψει κάθε εξουσιαστικό και κυρίαρχο μέσο, εντός και εκτός των τειχών.

«Έλεγε ο Μαρξ για τους ανέργους, ότι λειτουργούν ως ο εφεδρικός βιομηχανικός στρατός, δηλαδή ως μία κρίσιμη μάζα η οποία πάντα λειτουργεί ως απειλή για το εργατικό δυναμικό, ως φόβος ουσιαστικά προκειμένου να το αποτρέψει από εργατικούς αγώνες, να κρατάει σε ένα συγκεκριμένο ύψος τα ημερομίσθια κτλ.

Χρησιμοποιώντας αυτή τη φράση, θα έκανα την αναλογία ότι οι φυλακισμένοι χρησιμοποιούνται σε σχέση με την κοινωνία ως ο εφεδρικός φοβικός στρατός. Δηλαδή ως μία μάζα η οποία με την ύπαρξή της υπενθυμίζει το τι περιμένει οποιονδήποτε θέλει να ξεφύγει από τη νομιμότητα αυτής της κοινωνίας και τις αξίες που αυτή παράγει συνειδητά ή ασυνείδητα. Τώρα βέβαια, αυτός ο φόβος δεν απευθύνεται σε όλους εξίσου, γιατί δεν υπάρχουν, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε οποιοδήποτε κράτος, φυλακές και σφραγιστικό σύστημα απαλλαγμένα από μια συγκεκριμένη ταξικότητα και κοινωνική διάκριση.

Πολιτικοί Κρατούμενοι, μια Ιστορία Παλιά όσο και η Ύπαρξη του Κράτους

Η αστική γαλλική επανάσταση του 1789 αποτελεί κομβικό σημείο στην πορεία μετασχηματισμού της κυριαρχίας, υπό το βάρος των νέων για την εποχή και συνταρακτικών δεδομένων. Ο μετασχηματισμός αυτός προφανώς επιβλήθηκε από τις αλλαγές που παρουσιάστηκαν στην παραγωγή αλλά και τη συσσώρευση πλούτου εξαιτίας της γενικευμένης εκβιομηχάνισης, της ανάπτυξης δηλαδή του καπιταλισμού, αλλά και της αποικιοκρατικής εδραίωσης των ισχυρών αυτοκρατοριών της εποχής. Ήταν επιβεβλημένο και βολικό συνάμα να αντικατασταθεί πλέον το πρόσωπο του μονάρχη από την αφηρημένη έννοια του κράτους. Θα σταθούμε εδώ σε έναν πολύ ενδιαφέροντα διαχωρισμό που προέκυψε από την καινοτομία αυτή δομή για την εξουσία. Προκύπτει ένας νέος ορισμός στο λεξιλόγιο των κυριάρχων για το πολιτικό έγκλημα που συμπεριλαμβάνει τόσο τα εγκλήματα ενάντια στην ύπαρξη του ίδιου του κράτους και ορίζουν το χώρο του «εξωτερικού εχθρού», όσο και τα εγκλήματα ενάντια στην κυβέρνηση και τους πολιτικούς θεσμούς ορίζοντας έτσι το λεγόμενο «εσωτερικό εχθρό». Τούτο είναι σημαντικό, διότι διαχωρίζοντας την εσωτερική από την εξωτερική ασφάλεια, αποσυνδέεται αυτόματα ο οποιοσδήποτε πολιτικός μετασχηματισμός από την ίδια την ύπαρξη του κράτους, θέτοντάς την στο απυρόβλητο και περιορίζοντας τα αποτελέσματα των μελλοντικών κοινωνικών αναταραχών σε διαχειρίσιμα πλαίσια. Πρέπει να γίνει βαθιά πεποίθηση όλων ότι το κράτος είναι η μοναδική οργανωτική δομή τόσο θεόσταλη όσο και ο βασιλιάς σε προηγούμενους αιώνες. Η κοινωνική αλλαγή είναι θεμιτή μόνο με «νόμιμα» μέσα. Το φαινόμενο των πολιτικών κρατουμένων είναι επομένως τόσο παλιό όσο και η ύπαρξη του κράτους.

Στον ελλαδικό χώρο έφθασε στο απόγειό του στη διάρκεια του ελληνικού «εμφυλίου» πολέμου.

Περίπου 50.000 άτομα κλείστηκαν σε φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης ή εξορίστηκαν σε νησιά στα δύο αυτά χρόνια. Το Σεπτέμβριο του 1947, σύμφωνα με έκθεση του ΚΚΕ 19.620 πολιτικοί κρατούμενοι βρισκόντουσαν σε φυλακές και 36.948 στην εξορία συμπεριλαμβανομένων 12.000 φαντάρων και αξιωματικών στη Μακρόνησο. Το Μάη του 1948 σύμφωνα με επίσημες πηγές, 21.853 άνθρωποι βρισκόντουσαν στη φυλακή (οι περισσότεροι ήταν αριστεροί πολιτικοί κρατούμενοι), 10.365 στην εξορία και 15.242 στα στρατόπεδα της Μακρονήσου. Προς το τέλος του εμφυλίου πολέμου, τον Αύγουστο του 1949, σύμφωνα με υπόμνημα της Ελληνικής κυβέρνησης υπήρχαν 18.000 πολιτικοί κρατούμενοι και 31.400 άτομα (πολιτικοί εξόριστοι και συλληφθέντες στρατιώτες) στα στρατόπεδα της Μακρονήσου. Έπειτα από ένα χρόνο, τον Αύγουστο του 1950, υπήρχαν 18.816 πολιτικοί κρατούμενοι, 3.406 εξόριστοι και 4.641 στρατιώτες στη Μακρόνησο. Το νέο εδώ, σε σύγκριση με τη μεταξική περίοδο που επίσης έχει να επιδείξει μεγάλους αριθμούς πολιτικών κρατουμένων, είναι η προσθήκη στις κατασταλτικές μεθόδους στρατοπέδων μαζικού εγκλεισμού, σαν κι αυτά στη Μακρόνησο, τη Γυάρο και το Τρικέρι (το τελευταίο για τις γυναίκες κρατούμενες). Το στρατόπεδο της Μακρονήσου ιδρύθηκε το 1947 και προοριζόταν, σύμφωνα με τη νομοθεσία που αναδρομικά καθάγιασε τη λειτουργία του, για την «αναμόρφωση των κρατουμένων διαμέσου της διαφώτισης και της παιδείας». Θα δούμε όμως με κάποια λεπτομέρεια την πορεία ενός πολιτικού κρατούμενου της εποχής σε πείσμα των ψυχρών αριθμών.

Ο Αντώνης Φλούντζης, ένας νεαρός κομμουνιστής φοιτητής ιατρικής στην Αθήνα, συνελήφθη για πρώτη φορά τον Αύγουστο του 1935. Παρέμεινε στη φυλακή για πέντε μήνες και τελικά αφέθηκε ελεύθερος χωρίς να δικάσει. Στις 10 Απριλίου του 1937, κατά τη

διάρκεια της δικτατορίας του Μεταξά, συνελήφθη εκ νέου και «εξορίστηκε» στη φυλακή της Ακροναυπλίας. Τον Απρίλη του '41, οι πολιτικοί κρατούμενοι παραδόθηκαν στους Γερμανούς, υπό τη διοίκηση των οποίων εκτελέστηκαν έξι από αυτούς. Το Μάρτη του 1943, οι εναπομείναντες πολιτικοί κρατούμενοι της Ακροναυπλίας μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα σε Κατούνα και Λάρισα που βρισκόταν υπό ιταλική διοίκηση. Ο Φλούντζης κλείστηκε στο στρατόπεδο της Λάρισας, όπου υπήρξε μάρτυρας της εκτέλεσης 56 συγκατομένων του. Στο τέλος Αυγούστου μεταφέρθηκε στο Χαϊδάρι, σε ένα ακόμα στρατόπεδο υπό ιταλική διοίκηση, στα περίχωρα της Αθήνας, το οποίο τον επόμενο μήνα πέρασε σε Γερμανικά χέρια. Το στρατόπεδο του Χαϊδαρίου ήταν ένα από τα κύρια στρατόπεδα συγκέντρωσης στον ελλαδικό χώρο και ενδιάμεσος σταθμός εβραίων και αιχμαλώτων για εργασία πριν την απέλασή τους στη Γερμανία. Κατά τη διάρκεια της κράτησης του Φλούντζη στο Χαϊδάρι, οκτώ πολιτικοί κρατούμενοι εκτελέστηκαν στις αρχές του 1944 και άλλοι διακόσιοι την Πρωτομαγιά του ίδιου χρόνου, σαν αντίποινα σε δράσεις της Αντίστασης. Ο Φλούντζης επιβίωσε μάλλον επειδή ήταν ο γιατρός του στρατοπέδου. Στις 16 Σεπτεμβρίου του 1944, λίγες εβδομάδες πριν από την απελευθέρωση της Αθήνας, αφέθηκε και ο ίδιος ελεύθερος. Όχι όμως για πολύ. Στις 2 Ιουνίου του 1948 συνελήφθη μαζί με την έγκυο γυναίκα του (η οποία παρεμπιπτόντως απέβαλε στη φυλακή). Μετά από 8 μήνες στη φυλακή, μεταφέρθηκε στη Μακρόνησο, ενώ η γυναίκα του, η Κατίνα Φλούντζη, μεταφέρθηκε στο Τρικέρι. Στα στρατόπεδα της Μακρονήσου βασανίστηκε (του σπάσανε τα δάχτυλα) καθώς αρνήθηκε να απαρνηθεί τον κομμουνισμό. Η Κατίνα επίσης μεταφέρθηκε στη Μακρόνησο αλλά σπάνια τους επιτρεπόταν να βλέπονται. Στα τέλη Αυγούστου του 1950, ο Αντώνης μεταφέρθηκε στον Άγιο Ευστράτιο και η Κατίνα στάλθηκε πίσω στο Τρικέρι. Το Σεπτέμβρη του 1952 ο Αντώνης πήρε την πρώτη άδεια για να φύγει από τον Άγιο Ευστράτιο με τον όρο ότι θα παρέμενε στη γενέτειρά του, το Αιτωλικό. Η

δίωξή του παρόλα αυτά συνεχίστηκε στις δεκαετίες του '50 και του '60. Συνολικά πέρασε 24 χρόνια στη φυλακή παρόλο που όπως αναφέρει κι ο ίδιος: «Ποτέ δεν έχω δικαστεί ή σταλεί σε δίκη για την παράβαση οποιουδήποτε νόμου και δεν έχω καθόλου ποινικό μητρώο».

Η ιστορία του Αντώνη Φλούντζη δεν αποτελεί κάποια εξαιρετική περίπτωση. Είναι απλώς μία από τις χιλιάδες παρόμοιες ιστορίες ανδρών και γυναικών στην Ελλάδα ανάμεσα στα μέσα της δεκαετίας του '30 και τα τέλη της δεκαετίας του '50. Γίνεται σαφές από τη διαδρομή του ότι η δίωξή του δεν έχει φυσικά καμία σχέση με το ποιος είναι ο εκάστοτε διαχειριστής της εξουσίας. Η αντιμετώπισή του είναι η ίδια τόσο από εκείνους που η επίσημη ιστορία θα κατηγοριοποιήσει ως κατακτητές, όσο και από εκείνους που θριαμβευτικά θα χαρακτηρίσει ως απελευθερωτές. Αξίζει να αναφερθεί ότι το νομικό πλαίσιο στο οποίο στηρίχθηκαν οι πολιτικές διώξεις, το σακάτεμα δηλαδή των αντιφρονούντων για πολλές δεκαετίες στον ελλαδικό χώρο, θεσμοθετήθηκε όχι από κάποιο δικτάτορα ή φανατικό δεξιό αλλά από τον «εθνοπατέρα» και υπέρμαχο της «ελευθερίας» Ελευθέριο Βενιζέλο. Γίνεται σαφές επίσης ότι τα καθεστώτα διαχείρισης της εξουσίας μπορούν ανά πάσα στιγμή να περάσουν σε ακραίες μορφές καταστολής της κοινωνικής δυσανεμίας, φτύνοντας επιδεικτικά τα «ανθρώπινα δικαιώματα» που υποτίθεται ότι αποτελούν τον πυρήνα της αποστολής τους. Πρέπει επίσης εδώ να παρατηρήσουμε ότι οι διαφορές με τη σημερινή κατάσταση των περίπου 50 πολιτικών κρατούμενων στα κατ'επίφαση σωφρονιστικά ιδρύματα είναι ποσοτικά μεν μεγάλες, ποιοτικά όμως ελάχιστες. Εδώ ο νόμος ονομάζεται αντιτρομοκρατικός και φυσικά πλέον δεν έχουμε να κάνουμε με κομμουνιστές αλλά με αναρχικούς. Η επίθεση λοιπόν διαγράφεται αμείλικτη καθώς αυτοί οι αλλοπαρμένοι δεν ονειρεύονται κράτη υπό τον έλεγχο κοινωνικών τάξεων, αλλά την κατάργηση της εξουσιαστικής σχέσης, τον πυρήνα δηλαδή όλων των μέχρι τώρα θεσμισμένων συστημάτων κοινωνικής οργάνωσης.

Το Καθεστώς Οχυρώνεται μπας και τη Γλιτώσει

Είναι γεγονός ότι το λεγόμενο κράτος πρόνοιας μαζί με δεκάδες κοινωνικές κατακτήσεις του παρελθόντος γίνονται σιγά-σιγά ανάμνηση. Ο καπιταλισμός παίρνει πίσω τις παραχωρήσεις που έκανε στο παρελθόν απέναντι στην τότε άνοδο των κοινωνικών αγώνων και υπό το φόβο κοινωνικών αναταραχών. Έτσι, η περίοδος που θεμελιώθηκε στην εκμετάλλευση από τη μία και την καταναλωτική μαστούρα διανθισμένη με ιλουστρασιόν υποσχέσεις για κοινωνική ευμάρεια από την άλλη, λαμβάνει τέλος. Ο κόσμος της εξουσίας δεν έχει αλλά καρότα να ταΐσει τους υπηκόους για να συνεχίσουν να σέρνουν το άρμα του. Τώρα απέμειναν μόνο τα μαστίγια μαζί με προπετάσματα δημοκρατικού καπνού.

Η κατάσταση που διαμορφώνεται είναι ρευστή και τα αφεντικά, υπό το φόβο ανεξέλεγκτων κοινωνικών εκρήξεων, επιταχύνουν τα οχυρωματικά τους έργα, ενισχύοντας (ποιοτικά και ποσοτικά) τους βασικούς πυλώνες που τους απέμειναν, την καταστολή και τη μαζική προπαγάνδα. Οι μάσκες πέφτουν και πίσω τους αναδύεται ο ολοκληρωτισμός του καθεστώτος. Οι θεαματικές «αντιτρομοκρατικές» επιχειρήσεις - οι νέοι πιο απολυταρχικοί νόμοι και τρομονόμοι - η ποινικοποίηση των φιλικών και συντροφικών σχέσεων - οι επικηρύξεις αγωνιστών και η διάχυση της καχυποψίας και ρουφιανιάς - οι φρονηματικές διώξεις και προφυλακίσεις - οι ασκήσεις του στρατού στην καταστολή πλήθους - οι προσλήψεις ακόμα περισσότερων μπάτσων που αλωνίζουν στους δρόμους των πόλεων - τα λεφούσια ασφαλιτών και οι δολοφονικές επιθέσεις των ΜΑΤ, ΔΙΑΣ (και το κακό συναπάντημα) στις πορείες - η καταγραφή των επικοινωνιών (τηλέφωνα, ίντερνετ) - οι κάμερες στους δρόμους και τους

χώρους εργασίας - η Frontex και ο φράχτης στον Έβρο - τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών - η κήρυξη των απεργιών ως παράνομες και η επιστράτευση των απεργών (ή και φυλάκιση αν δεν υπακούσουν) - η κατάλυση του ασύλου στα πανεπιστήμια - οι (παρα)κρατικές επιθέσεις σε μετανάστες, καταλήψεις και εγχειρήματα αυτοοργάνωσης - οι βίαιες εισβολές και επελάσεις των ΜΑΤ στην Κερατέα με ξυλοδαρμούς, πλαστικές σφαίρες, αύρες και χημικά, είναι μόνο λίγα από τα παραδείγματα που συνθέτουν το παζλ της οχύρωσης. Η εξουσία κραυγάζει «είμαστε εδώ και είμαστε παντού, κάθε αντίσταση θα παταχθεί».

Και επειδή κανένα καθεστώς, όσο απολυταρχικό και να 'ναι, δεν επιβάλλεται μόνο με την ωμή καταστολή, το ιδεολογικό κενό έρχεται να συμπληρώσει η στρατιά των ξεφτιλισμένων προθύμων, με πρωτοστάτη τα ΜΜΕ. Ένας συρφετός από ερπετά που διαδίδει εκκωφαντικά το χυδαίο μονόλογο της εξουσίας, παρουσιάζοντας τις κρατικές αποφάσεις ως μονόδρομο και χαρακτηρίζοντας κάθε φωνή ή πράξη αμφισβήτησης και αντίστασης ως προδοτική, εγκληματική ή τρομοκρατική. Είναι αυτοί που ξεδιάντροπα δηλώνουν: «εμείς μεταδίδουμε ό,τι μας λέει η αστυνομία» ή που ζητά από την αστυνομία να είναι πιο σκληρή και αδίστακτη από αυτό που ήδη είναι, όπως έγινε τελευταία με τους 300 απεργούς πείνας στη Νομική.

Η προσπάθεια τους να εγείρουν τα αναταρακτικά κοινωνικού κανιβαλισμού που εδώ και χρόνια καλλιεργούν μέσα από τα ιδεολογήματα της τάξης, ασφάλειας και εθνικής καθαρότητας, είναι τουλάχιστον εξοργιστική. Η πανάρχαια μέθοδος του «διαίρει και βασίλευε» εν πλήρη ανάπτυξη. Οι αγρότες τα βάζουν με τους απεργούς φορτηγατζήδες, οι

ιδιωτικοί με τους δημόσιους υπαλλήλους, οι αυτόχθονες εργάτες με τους μετανάστες, και πάει λέγοντας. Μια άθλια προπαγάνδα που θέλει τους εκμεταλλεζόμενους άλλοτε να παραμένουν απαθείς και μοιρολάτρες, και άλλοτε να υιοθετούν άκριτα τη σαπίλα που ακούνε στα χαζοκούτια, συνεχίζοντας έτσι να χορεύουν σαν μαριονέτες στο ρυθμό που παίζουν τα ταμπόυρα των αφεντικών.*

Είναι προφανές ότι στόχος όλης αυτής της κατασταλτικής και ιδεολογικής επίθεσης δεν είναι οι μόνοι οι αναρχικοί, οι αντάρτες πόλεων και γενικότερα οι δηλωμένοι πολιτικοί αντίπαλοι της αστικού κράτους, αλλά οποιοσδήποτε αντιστέκεται ή υπάρχει ακόμα και υποψία να αντισταθεί λόγω της κοινωνικής-ταξικής του θέσης. Ξεκινώντας

✱

Το τελευταίο μάλιστα είναι ένα από τα πιο σημαντικά χαρακτηριστικά στα οποία επενδύει κάθε εξουσία και ως φαινόμενο έχει βαθύτερες ρίζες από την άγνοια και τις μαγικές ιδιότητες της προπαγάνδας και της μαζικής πλύσης εγκεφάλου. Ρίζες που έχουν να κάνουν με την εδραίωση ανά τους αιώνες της εθελοδοουλίας και για τις οποίες δεν αρκεί ένα βιβλίο για να αναλυθούν.

από τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια σήμερα, θέλει να δώσει ένα «μάθημα» προς όλους όσους τολμήσουν στο μέλλον να δράσουν ενάντια στις επιταγές των αρχόντων.

Πίσω όμως από και την άνοδο του ολοκληρωτισμού, ο βασιλιάς είναι γυμνός. Το καθεστώς ξέρει πολύ καλά ότι κάθε μέρα χάνει την κοινωνική του νομιμοποίηση και νιώθει ότι ο θρόνος του πριονίζεται από τα κάτω. Οι μνήμες του Δεκέμβρη δεν είναι χρονικά μακριά, και οι εμπειρίες από τις εξεγέρσεις-επαναστάσεις σε Τυνησία και Αίγυπτο είναι σήμερα δίπλα μας και δείχνουν ότι όταν οι καταπιεσμένοι βγουν αποφασισμένοι στο δρόμο, οι νόμοι, οι φυλακές, τα όπλα και τα ταγκς τους είναι πολύ λίγα μπροστά μας.

Το 2002 με αφορμή τη σύλληψη μελών της Ε.Ο. 17Ν, το κράτος προβαίνει σε μια πρωτοφανή επίδειξη δύναμης, με την οποία θέτει για πρώτη φορά σε εφαρμογή την αντιεξεγερτική στρατηγική «ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΣ 1» (Ν. 2928/2001) που είχε ψηφιστεί ένα περίπου χρόνο πριν. Μέσα από αυτόν προβάλλει την εκδικητικότητα του συστήματος απέναντι στους κατηγορούμενους, στήνοντας «ειδικά» δικαστήρια και ειδικές συνθήκες κράτησης, τόσο κατά τη διάρκεια της δίκης, όσο και στη μετέπειτα φυλάκιση τους σε λευκά κελιά (ειδικά διαμορφωμένα υπόγεια κελιά σε πλήρη απομόνωση).

Έτσι λοιπόν το κουβάρι αρχίζει να ξετυλίγεται και η αναβάθμιση του τρομονόμου μέσα από μια σωρεία διατάξεων, κομμένοι και ραμμένοι στο πλαίσιο μιας άγριας κρατικής καταστολής δεν αργεί να έρθει με την ψήφιση του «ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥ 2» (Ν. 3251/2004), από την κυβέρνηση του Καραμανλή το 2004. Συγκεκριμένα σε έκθεση της η Ευροπολ, εμπλέκει ευθέως στην έννοια της τρομοκρατίας, όλα τα αναρχικά και εξεγερσιακά κινήματα που δρουν στο πλαίσιο του κινήματος της «αντιπαγκοσμιοποίησης»! Η έκθεση ανέτρεψε όσα θεωρούνταν μέχρι τότε δεδομένα για την έκταση προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, αφού χαρακτηρίζουν τρομοκράτες ακόμη και τους μαχητικούς διαδηλωτές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι εκείνο των 19 συλληφθέντων στη Λάρισα το Δεκέμβρη του 2008, οι οποίοι κατηγορήθηκαν μεταξύ άλλων για «συμμετοχή σε δημόσια συνάθροιση πλήθους»!!! και «συγκρότηση δομημένης και με διαρκή εγκληματική δράση οργάνωσης με μόνιμο και σταθερό χαρακτήρα και με σκοπό εμπρησμούς... με τη δυνατότητα να αντικαθιστά τα μέλη της χωρίς να υφίσταται αλλαγές»!!!

Μετά τα εξεγερσιακά γεγονότα του Δεκέμβρη, ψηφίζεται ένας νέος νόμος που έρχεται να ποζάρει στο ράφι της αντιτρομοκρατικής δίπλα

Πλέον... Είμαστε Όλοι Τρομοκράτες

στον τρομονόμο 2, και έχει να κάνει με την κάλυψη των χαρακτηριστικών του προσώπου από μεριάς διαδηλωτών ως το «Ιδιώνυμο της κουκούλας» (Ν.3772/09). Αν και προκαλεί έντονες αντιδράσεις, το κράτος δεν βρίσκει τροχόπεδη στην εφαρμογή του νέου νόμου.

Η ξέφρενη και ανεξέλεγκτη πορεία του κράτους για την αντιμετώπιση του «εσωτερικού εχθρού» βρίσκεται σε εξέλιξη κοντά 9 χρόνια τώρα, φτάνοντας στο καλοκαίρι του 2010 όπου η ελληνική κυβέρνηση τολμά με την κύρωση της «Σύμβασης του Παλέρμo» του Ο.Η.Ε., να ενισχύσει με νέες διατάξεις και να ψηφίσει τον «ΤΡΟΜΟΝΟΜΟ 3» (Ν. 3875/2010). Και λέμε τολμά, επειδή καμιά κυβέρνηση της χώρας μέχρι σήμερα δεν πήρε την ευθύνη για κύρωση της «Σύμβασης του Παλέρμo» λόγω των σκληρών διατάξεων που εμπεριέχονται σε αυτήν.

Σύμβαση του Παλέρμo

Ψηφίστηκε το 2000 και με πρόσχημα την αντιμετώπιση του λεγόμενου οργανωμένου εγκλήματος, εισήγαγε την έννοια της «τρομοκρατίας» και την όρισε ως βασικό εχθρό του σύγχρονου κόσμου, ενώ συγχρόνως οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου προώθησαν μια σειρά διατάξεων που καταπατούν ανθρώπινα δικαιώματα και προσωπικές ελευθερίες σε διεθνές επίπεδο.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου δεν αρκέστηκε μόνο στην κύρωση της σύμβασης του Παλέρμo, αλλά εισήγαγε και ένα δεύτερο τμήμα, στο οποίο έκανε σοβαρές τροποποιήσεις στην ποινική νομοθεσία και ιδιαίτερα στη λεγόμενη «αντιτρομοκρατική».

Ολική Καταστολή

Στις 26/08/2010 η κυβέρνηση με μία μόνο συνεδρίαση του θερινού τμήματος της βουλής μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, ψηφίζει την δεύτερη κατά σειρά τροποποίηση του τρομονόμου, αφού η πρώτη όπως αναφέρθηκε έγινε το 2004. Οι τροποποιήσεις αυτές

αποτελούν και στις 2 περιπτώσεις πρωτοβουλία του κράτους. Οι κοινωνικές εκρήξεις που έχουν ξεκινήσει αν και σπασμωδικές στα πρώτα τους βήματα ξεγυμνώνουν τις προθέσεις και το φόβο του καθεστώτος, το οποίο οδηγείται στη πρόληψη όλο και πιο σκληρών μέτρων με σκοπό την πλήρη θωράκιση του.

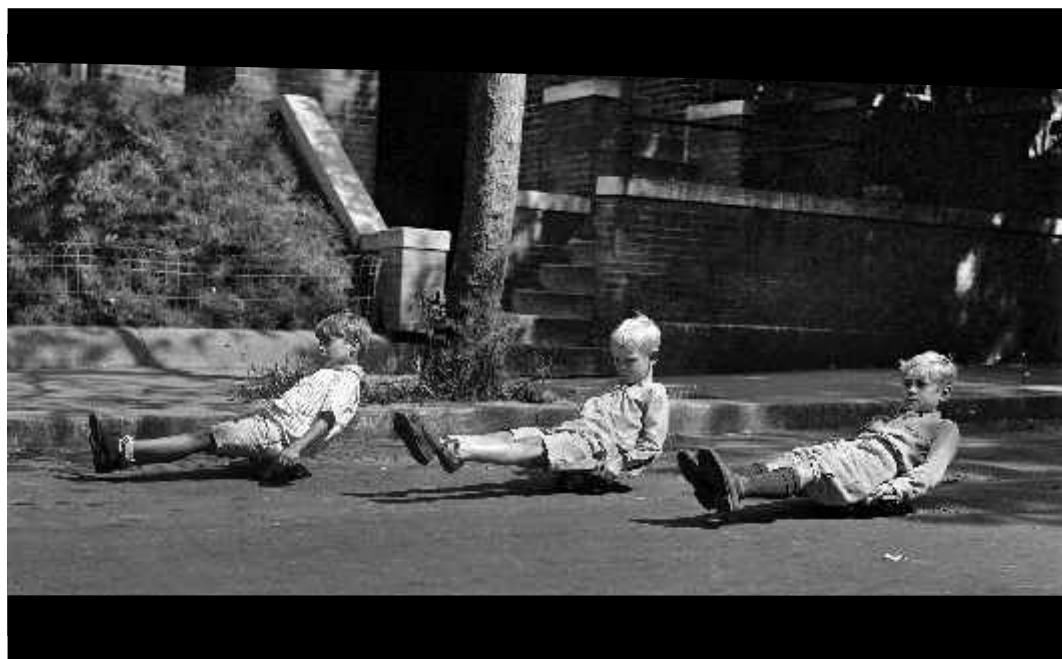
Ο τρομονόμος αποτελεί ένα κομμάτι στο παζλ του «αντιτρομοκρατικού» θεσμικού πλαισίου που έρχεται πλέον να αγκαλιάσει και να ποινικοποιήσει εκτός από ένοπλες ή άλλου είδους ομάδες, αναρχικούς, ανατρεπτικούς κ.α., ενστικτώδεις κοινωνικές αντιδράσεις και συμπεριφορές που παρεκκλίνουν από το δρόμο που όρισε και υπαγορεύει το ΔΝΤ και η ΕΕ.

Η αόριστη διαπλάτυση του όρου εγκληματική πράξη ίσως να ακούγεται τρομακτικό και χιάδες, αλλά αποτελεί το μέσο για ανοιχτές διώξεις φρονηματικού και αντι-ριζοσπαστικού χαρακτήρα. Η πολιτική και συνδικαλιστική δράση, η παρακώλυση συγκοινωνιών, οι καταλήψεις, η συμμετοχή σε διαδηλώσεις, η διακίνηση ιδεών, η φθορά ξένης περιουσίας (ενέργεια που συμβαίνει συχνά σε πορείες με κύριο στόχο τις τράπεζες και τις πολυεθνικές) αποτελούν «τρομοκρατικές πράξεις κακουργηματικού χαρακτήρα». Με άλλα λόγια

βαφτίζεσαι εν δυνάμει τρομοκράτης και αν συλληφθείς θα οδηγηθείς στις δικαστικές αίθουσες και κατά συνέπεια στις φυλάκες.

Στόχος είναι η πειθάρχηση του «εσωτερικού εχθρού». Τα ΜΑΤ να βαρύνε απεργούς και διαδηλωτές, οι δελτάδες να μπουκάρουν στις πορείες, τα χημικά να πέφτουν βροχή και η σκευωρία σε περίπτωση έλλειψης στοιχείων να έχει αφεθεί εξ' ολοκλήρου στα χέρια της αστυνομίας. Ο οικονομικός και πολιτικός πόλεμος που έχει κηρύξει το κράτος επιβάλλει ένα φασιστικό καθεστώς που αποτελεί την πιο σοβαρή απειλή και προσβολή ατομικών «δικαιωμάτων». Οι προσωπικές ελευθερίες γίνονται τροφή του καθεστώτος συρρικνώνοντας το περιεχόμενο της αστικής δημοκρατίας.

Η «αντιτρομοκρατική» σταυροφορία έχει εξαπλωθεί πλέον σε όλες χώρες της ευρωπαϊκής ένωσης. Η συντονισμένη λειτουργία όλων των αστυνομικών υπηρεσιών και των υπηρεσιών πληροφοριών, συνεισφέρουν μέσα από μαζικές υποκλοπές τηλεφώνων και internet, στη συγκρότηση μιας βάσης δεδομένων για άτομα και ομάδες που θεωρούνται ύποπτοι για «τρομοκρατία».

Νέες Διατάξεις του Τρομονόμου: Ο Ολοκληρωτισμός Αναβαθμίζεται

Η δεύτερη κατά σειρά τροποποίηση του τρομονόμου του 2001 (η πρώτη τροποποίηση έγινε το 2004) ή τρομονόμος no.3 διευρύνει το πεδίο εφαρμογής του έτσι ώστε οποιασδήποτε μορφής αντίσταση απέναντι στο καθεστώς να θεωρείται τρομοκρατία. Αναλυτικά, οι τροποποιήσεις είναι οι εξής:

1.

Ενώ ίσχυε ότι «όποιος συγκροτεί ή εντάσσεται ως μέλος σε δομημένη και με διαρκή δράση ομάδα από τρία ή περισσότερα πρόσωπα (οργάνωση) και επιδιώκει τη διάπραξη περισσότερων κακουργημάτων». Στην τροποποίηση του άλλαξε το «και» με «που». Έτσι, εξαλείφεται το υποκειμενικό στοιχείο του δόλου και αντικαθίσταται με το αντικειμενικό συλλογικό στοιχείο. Είναι αδιάφορο αν ο κατηγορούμενος ήθελε να διαπράξει ή διέπραξε κακουργήματα, αρκεί που το ήθελε η οργάνωση. Πλέον, για την «εξάλειψη της τρομοκρατίας» εισάγεται το φασιστικής έμπνευσης ιδεολόγημα της συλλογικής ευθύνης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα εφαρμογής της είναι η υπόθεση των 6 συντρόφων που συνελήφθησαν στις 4 Δεκέμβρη 2010 και διώκονται όλοι μαζί για μια οργάνωση που δεν κατονομάζεται και δεν της αποδίδονται συγκεκριμένες πράξεις. Δημιουργήθηκε έτσι μια ομπρέλα που μπορεί να χωρέσει οποιονδήποτε θέλουν να θέσουν σε ομηρία οι διωκτικοί μηχανισμοί, ποινικοποιώντας φιλικές και συντροφικές σχέσεις ή και απλά το φρόνημα.

2.

Ως «τρομοκρατική» οργάνωση ορίζεται πλέον και αυτή που συγκροτείται για να διαπράξει πλημμελήματα (π.χ. παρακώλυση συγκοινωνιών, διακεκριμένη φθορά κ.ά.). Έτσι, οι συλληφθέντες μιας μαχητικής πορείας, στους οποίους κατά κανόνα αποδίδονται τέτοιες κατηγορίες, πλέον μπορούν κάλλιστα να δικαστούν ως «τρομοκράτες». Απλώς, τους

επιφυλάσσεται μικρότερη ποινή σε σχέση με όσους διαπράττουν κακουργήματα. Το ίδιο ισχύει και για όποιον κατηγορηθεί ότι «διευθύνει» τέτοια ομάδα. Δικάζεται κι αυτός σαν «αρχηγός», αλλά με μειωμένη ποινή (ο «διευθύνων» ομάδα που συστήθηκε για να διαπράξει κακουργήματα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 10 ετών). Όπως ακριβώς συνέβη στην περίπτωση του Χ. Πουζιαρίτη που καταδικάστηκε σε 12 χρόνια και 4 μήνες (λόγω «προηγούμενου έντιμου βίου», η ποινή κατέληξε στα 9 χρόνια και 3 μήνες) με κατηγορίες μεταξύ άλλων τη σύσταση και οργάνωση συμμορίας της οποίας θεωρήθηκε «αρχηγός» επειδή σύμφωνα με την κατάθεση δυο ματατζήδων δεν φορούσε κουκούλα.

3.

Ο κύκλος των μελών μιας οργάνωσης διευρύνεται επίσης με τους συμπαθούντες και όσους κατά την κρίση του δικαστηρίου υποβοηθούν την τέλεση πράξεων που ο νόμος ονομάζει κακουργηματικές. Συγκεκριμένα, ο νέος νόμος προβλέπει πως «όποιος παρέχει ουσιαστικές πληροφορίες ή υλικά μέσα, με σκοπό να διευκολύνει ή να υποβοηθήσει τη διάπραξη κακουργηματικών πράξεων, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών! Μάλιστα, ο νέος νόμος διευκρινίζει ρητά ότι αυτή η κατηγορία απευθύνεται «ανεξάρτητα από τη διάπραξη οποιουδήποτε εγκλήματος από τα αναγραφόμενα στην παρ. 1!»! Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι, αν φωνάξεις σε μία ομάδα διαδηλωτών («τρομοκρατών» με την ορολογία της Εξουσίας) «Προσέξτε, από 'κεί έρχεται η αστυνομία», αν προσφέρεις σε κάποιον μία χειρουργική μάσκα ως προστασία από τα δακρυγόνα, αν προσφέρεις στέγη ή οποιαδήποτε βοήθεια σε όποιον αγωνίζεται εναντίον αυτού του συστήματος (τον οποίον η Εξουσία έχει βαφτίσει τρομοκράτη), κινδυνεύεις να βρεθείς στη φυλακή μέχρι και 10 χρόνια ως συνεργός τρομοκρατών! Τώρα λοιπόν και με το νόμο, η παραμικρή βοήθεια σε όποιον

αγωνίζεται ενάντια στο καθεστώς είναι κακούργημα. Το πραγματικό πρόσωπο της Κυριαρχίας γίνεται ολοένα πιο ξεκάθαρο. Μας θέλει φοβισμένα απαθή ανθρωπάκια στην καλύτερη, ρουφιάνους στη χειρότερη.

4.

Εισάγεται πλέον, δίπλα στη συμμετοχή σε «δομημένη οργάνωση» (κατηγορία γνωστή κι ως «σύσταση συμμορίας»), το αδίκημα της απειλής. Συγκεκριμένα, στο άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα επέρχεται τροποποίηση σύμφωνα με την οποία «όποιος απειλεί σοβαρά με την τέλεση του κατά την παρ. 1 εγκλήματος, και έτσι προκαλεί τρόμο, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών». Τα όρια της αυθαιρεσίας τείνουν στο άπειρο, καθώς ευθέως διώκεται το φρόνημα. Η εξουσία πλέον μπορεί και με τον νόμο να ονομάζει έγκλημα και τρομοκρατία οποιαδήποτε μορφή αντίστασης. Τα όρια της αυθαιρεσίας εκτείνονται πλέον στο άπειρο, καθώς ευθέως διώκεται το φρόνημα και η πρόθεση τέλεσης «εγκλήματος». Κι αφού η Εξουσία κατονομάζει, ανοιχτά και με το νόμο πλέον, σαν έγκλημα και τρομοκρατία οποιασδήποτε μορφής αντίσταση εναντίον της, πρακτικά η ανακοίνωση μιας διαδήλωσης ή μιας κατάληψης μπορεί να θεωρηθεί ότι προκαλεί τρόμο, και άρα οι διοργανωτές είναι δυνατόν να συλληφθούν και να οδηγηθούν στη φυλακή, υπαγόμενοι στον τρομονόμο!

5.

Για να κατοχυρώσουν καλύτερα τη διεύρυνση του κύκλου των «υπόπτων», καταργούν τη διάταξη του νόμου του 2004 που έλεγε ότι «δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη η τέλεση ενός ή περισσότερων από τα εγκλήματα των προηγούμενων παραγράφων, αν εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας [...] ή αποσκοπεί στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας ή άλλου δικαιώματος». Η διάταξη αυτή θεωρητικά απέτρεπε τη δίωξη του φρονήματος και της ανοιχτής πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης, ωστόσο ουσιαστικά όλα υπάγονταν

στην κρίση του εκάστοτε δικαστηρίου. Σήμερα, με την κατάργηση του συγκεκριμένου άρθρου της διάταξης αυτής, καταργούνται ακόμα και τα προσχήματα. Δεν είν' δημοκρατία, δεν είναι ελευθερία...

6.

Με τον προηγούμενο τρομονόμο, το δικαστήριο δεχόταν ανώνυμες μαρτυρικές καταθέσεις, αλλά ήταν υποχρεωμένο να αποκαλύψει στον κατηγορούμενο το όνομα του μάρτυρα, εφόσον ο κατηγορούμενος ή κάποιος διάδικος το ζητούσε. Η δυνατότητα αυτή πλέον αφαιρείται, αφού το δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί το αίτημα αυτό εφόσον αιτιολογήσει γραπτά τους λόγους της άρνησης. Πρακτικά η αλλαγή αυτή μπορεί να στείλει σε πολυτελείς καθείρξεις κατηγορουμένους για «τρομοκρατία» με βάση καταθέσεις ανθρώπων τους οποίους δεν θα δουν και δεν θα ακούσουν ποτέ δια ζώσης, ώστε να μπορούν να αντικρούσουν τους ισχυρισμούς τους. Το μέτρο αυτό ξεπερνά και τον πιο σκληρό και αρρωστημένο ολοκληρωτισμό!

Η αντίσταση αποκαλείται τρομοκρατία, διώκεται ως κακούργημα με τη συνδρομή αόρατων μαρτύρων, που (αν το δικαστήριο αρνηθεί να αποκαλύψει την ταυτότητά τους) δε θα μάθουμε ποτέ αν πραγματικά υπήρξαν, ή κι αν υπήρξαν, τι σχέση (δεν) είχαν με την υπόθεση. Επιπλέον, θα μπορούν να φυγαδεύονται στο εξωτερικό. Ικανοποιείται έτσι ένα πάγιο αίτημα των αμερικανικών διωκτικών υπηρεσιών για τη χρήση «ανώνυμων πληροφοριοδοτών» κατά τα αμερικανικά πρότυπα, δηλαδή πρακτόρων των μυστικών υπηρεσιών! Είναι εμφανής η τάση ομογενοποίησης της καταστολής της υπερεθνικής Εξουσίας, αλλά και της ολοκληρωτικής κοινωνίας που αυτή ετοιμάζει.

7.

Εισάγονται νέες «ειδικές ανακριτικές τεχνικές» και προωθείται η διεθνής συνεργασία για την «πάταξη της τρομοκρατίας» και την ανταλλαγή τεχνογνωσίας ανακριτικών μεθόδων μεταξύ κρατών. Η ανησυχητικά γενικόλογη διατύπωση των ειδικών ανακριτικών τεχνικών - που

προσδιορίζονται συνοπτικά ως «ηλεκτρονικές ή άλλες μορφές παρακολούθησης» - νομιμοποιεί με την κύρωση του νόμου την ακατάσχετη χρήση πιθανόν ακραίων ανακριτικών μεθόδων που μέχρι σήμερα, θεωρητικά τουλάχιστον, ήταν παράνομες. Η χρήση αυτών των μεθόδων βρίσκεται φυσικά στην αποκλειστική δικαιοδοσία των μπάτσων. Ταυτόχρονα, η κύρωση με νόμο αγνώστων ανακριτικών μεθόδων αποτελεί μια αναμενόμενη εξέλιξη από τη στιγμή που παγκόσμια πλέον οι δημοκρατίες χαλαρώνουν τα όρια της χρήσης ψυχικής ή και σωματικής βίας ως αποκλειστική μέθοδο απόσπασης των απαραίτητων πληροφοριών.

Για τους Τρομονόμους που θα έρθουν

Μετά την 11η Σεπτεμβρίου, ο όρος τρομοκράτης έχει γίνει καραμέλα στα στόματα των αφεντικών που δε λέει να λειώσει. Με νέους νόμους και χυδαία προπαγάνδα, κατασκευάζουν το νούμερο 1 εσωτερικό εχθρό παγκοσμίως στα πρόσωπα των ένοπλων ανταρτών στα βουνά όλης της Γης, των ανταρτών πόλης και γενικότερα των κοινωνικών αγωνιστών, εξισώνοντας τυφλές επιθέσεις με τον εμπρησμό μιας τράπεζας. Επιζητούν μια παγκόσμια ομοιομορφία στους

νόμους στις τεχνικές και στους εξοπλισμούς τους. Η σύμβαση του Παλέρμο, η οποία υπογράφηκε έντεκα χρόνια πριν, περιλάμβανε διατάξεις, οι οποίες εφαρμόζονται σταδιακά, με τροποποιήσεις στον αρχικό τρομονόμο. Όμως δεν έχει τελειώσει ακόμα το υλικό της σύμβασης που περιλαμβάνει και άλλα, ακόμη πιο σκληρά μέτρα. Όπως για παράδειγμα, η σκλήρυνση του καθεστώτος κράτησης των καταδικασθέντων για «τρομοκρατία», που λέει για όποιον διώκεται γι' αυτό το λόγο, ότι οι δικαστές μπορούν και μετά την έκτιση της ποινής του, να αναθεωρήσουν την αποφυλάκιση του. Παγκόσμια το σύστημα οδεύει προς τον ολοκληρωτισμό χτίζοντας την κοινωνία του φόβου. Φεύγοντας από το κράτος πρόνοιας και οδεύοντας στον άκρατο νεοφιλελευθερισμό (εταιρειοκρατία), το κράτος χρειάζεται να αναβαθμίζει συνεχώς την καταστολή. Όσο οι εντάσεις αυξάνονται και υπάρχει κόσμος που αντιτίθεται στο υπάρχον, τόσο τα κράτη θα προσπαθούν να κλείσουν τα στόματα όσων αγωνίζονται. Είναι φανερό ότι θέλουν να είναι έτοιμα ανά πάσα στιγμή και γι' αυτό θωρακίζονται πίσω από ολοένα και πιο αδίστακτους νόμους.

“ Η ιδιοκτησία προστατεύεται ως μία κεντρική, ως μία θεμελιώδης αξία του πολιτισμού και η προστασία της και η ασφάλειά της έχουνε φτάσει δυστυχώς να μπαίνουνε, και σε θεωρητικό επίπεδο από μερικούς, πάνω από την ελευθερία εν γένει, δημιουργώντας μεγάλα ζητήματα που αντικατοπτρίζονται, και στο κοινωνικό επίπεδο δεν είναι φυσικά μόνο θεωρητικού χαρακτήρα. Είναι γεγονός ότι η ιδιοκτησία δέχθηκε σε θεωρητικό επίπεδο από την πλευρά των αντιεξουσιαστών μία μεγάλη κριτική ήδη από τα μέσα του 19^{ου} αιώνα όταν αμφισβητήθηκε εν γένει ως κλοπή. Μη μιλήσουμε τώρα για τις αναλύσεις όπου τεκμηριωμένα έδειξαν, ποιο ρόλο παίζει στη διαιώνιση της καταπίεσης και της ύπαρξης τάξεων. Όμως, δεν παύει να μην αμφισβητείται ουσιαστικά από τα δικαστήρια. Ούτε θα πάψει και στο εγγύς μέλλον τουλάχιστον. Οπότε τέτοια ζητήματα νομίζω, για παράδειγμα μπορούμε να βρούμε στον χώρο που αποκαλείται ειδικού ποινικού δικαίου, δηλαδή εκεί που ορίζεται το ποια είναι τα εγκλήματα με απλά λόγια, πολλά παραδείγματα όπως η ανθρωποκτονία σε καιρό πολέμου η οποία δε θεωρείται άδικη, ακόμα και το ζήτημα των απατών. Δηλαδή χιλιάδες πράγματα που θα πρέπει ένας κριτικός λόγος να τα αμφισβητήσει στη ρίζα τους πριν να μιλήσει για κατάργηση των φυλακών εν γένει. Δηλαδή εμένα το αίτημα για άμεση κατάργηση των φυλακών αύριο δεν με βρίσκει σύμφωνο. Δηλαδή σε μία κοινωνία η οποία δεν έχει αμφισβητήσει κάποια εγκλήματα, δεν έχει βρει τρόπους αντιμετώπισης άλλων παραβατικών συμπεριφορών, δεν έχει προωθήσει μία ελευθεριακή κουλτούρα, είναι αδύνατον αύριο ξαφνικά όλες οι φυλακές να άνοιγαν.

Σύγχρονες πολιτικές διώξεις και DNA

Η ταυτοποίηση ιατροδικαστικών δειγμάτων βιολογικού υλικού μέσω της χρήσης του DNA είναι μια πολύ σύγχρονη τεχνολογία που αρκετές χώρες του εξωτερικού προσφάτως έχουν υιοθετήσει (η λεπτομέρεια που συνήθως βέβαια παραλείπεται απ' την πληροφόρηση είναι ότι πολύ περισσότερες έχουν αποφασίσει να μην την υιοθετήσουν...). Δεν είναι τυχαία η παρουσίαση της μεθόδου αυτής ως το “ιερό δισκοπότηρο” της σήμανσης, ενώ με δικαιολογία τη συμβολή της στην εξιχνίαση ποινικών εγκλημάτων του εξωτερικού, δίνεται άλλοθι για τη μεθοδευμένη αδιαφορία του κράτους για τους σοβαρότατους κοινωνικούς κινδύνους που εγκυμονεί ως ιατροδικαστική μέθοδος σήμανσης, καθώς εύκολα και χωρίς ιδιαίτερες τεχνικές γνώσεις μπορεί ο οποιοσδήποτε να οδηγήσει το δικαστήριο σε πλάνη...

Ούτε τυχαία είναι φυσικά η άνευ προηγουμένου έκταση που έχει λάβει η προβολή της συγκεκριμένης μεθόδου από χολιγουντιανές ταινίες και αστυνομικές σαπουνόπερες υψηλών μπάτζετ, που σαν μόνο στόχο έχουν τη διαμόρφωση και μετέπειτα επίκληση μιας ευρείας κοινωνικής συναίνεσης στα θέματα της “γενωμικής καταστολής”... Η πραγματικότητα που σχολαστικά αποκρύπτεται πάντως, πέραν των εκατοντάδων αιτήσεων κακοδικίας που εκκρεμούν εναντίον της μεθόδου αυτής στο εξωτερικό, είναι οι δεκάδες φορές που την έχουν ήδη απορρίψει ακόμη και τα ελληνικά δικαστήρια, θεωρώντας την αναξιόπιστη· μιας και μέχρι πρότινος χρησιμοποιούνταν μόνο απ' το συνήγορο για την απόδειξη της αθωότητας του κατηγορουμένου και όχι το αντίθετο, δηλαδή απ' την εισαγγελία για τη στήριξη της καταδίκης του, που για πρώτη φορά όμως κι όχι τυχαία εφαρμόζεται στο πολιτικό ζήτημα της χωρίς στοιχεία σύλληψης του Άρη Σειρηνίδη. Όσο για τα κοινωνικά προβλήματα και τους δυναμικούς κοινωνικούς αγώνες για την

αποτίναξη του “γενωμικού ζυγού” που γίνονται σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες.....φυσικά ούτε λόγος...

Ο Άρης κατηγορείται απ' τις αρχές ως “ο δράστης με το συμπέρο” στην επίθεση εναντίον διμοιρίας μέσα σε κλούβα που έγινε από άγνωστο τον Ιούλιο του 2009 και που γελοιοποίησε την ΕΛ.ΑΣ. Το κράτος, ζητώντας πίσω το χαμένο του γόητρο, προσπαθεί να παίξει ενός τύπου ρώσικη ρουλέτα ιδεολογικής στοχοποίησης, φυλακίζοντας έναν τυχαίο αναρχικό με μόνο στοιχείο μια ιατρική μάσκα που δεν βρέθηκε καν εκεί, ούτε καν την ώρα του συμβάντος. Όπως το ίδιο το κράτος παραδέχεται, τη μάσκα την παρέδωσε στα όργανά του ένας περαστικός με πλαστά στοιχεία διαμονής, είκοσι λεπτά αργότερα απ' το συμβάν και ενώ την ίδια μέρα, όπως και τα προηγούμενα εικοσιτετράωρα, είχαν περάσει από 'κει δυο διαδηλώσεις...Να σημειωθεί η διαπίστωση (μέσω της ταυτοποίησης DNA), ότι κι αυτήν ακόμα τη μάσκα, ο Άρης ήταν ο ένας απ' αυτούς που τη φόρεσαν... Ο παραλογισμός συμπληρώνεται με τ' ότι καμία περιγραφή μαρτυρίας δε συμπίπτει με το σωματότυπο του, εκτός φυσικά απ' τη δεύτερη κατάθεση των οργάνων έξι μήνες αργότερα, και μετά τη σύλληψη του Άρη, που θυμήθηκαν, λέει, καλύτερα από τότε που έγινε...

Η μέθοδος ταυτοποίησης γενετικού υλικού είναι μια πρωτοποριακή μέθοδος στην οποία οφείλει πολλά η ιατρική και η βιολογία και η ανακάλυψή της κάθε άλλο στόχο είχε από τη χρήση της για σήμανση στα εργαστήρια της ΓΑΔΑ ή την επικύρωση της πατρότητας του καθενός. Η ευρεία χρήση της στη χαρτογράφηση γονιδιώματος και στη γενετική ταξινόμηση ιών και βακτηρίων την έκαναν ένα απ' τα πιο χρήσιμα εργαλεία, και ευρέως γνωστή. Αυτό δε σημαίνει ότι φτιάχνει και καφέ...όπως θα βόλευε την ΕΛ.ΑΣ. Οι λογικής φύσεως περιορισμοί αλλά και τα τεχνολογικά

εμπόδια που συναντά στην εφαρμογή της ως μέθοδος σήμανσης, την καθιστούν τουλάχιστον αναξιόπιστη κι επικίνδυνη. Πέντε βασικές ενστάσεις που διατυπώθηκαν στην αίτηση αποφυλάκισης του Άρη είναι:

α) Το βιολογικό υλικό δεν αποτελεί συσσωμάτωμα με το περιβάλλον που βρίσκεται και μεταφέρεται εύκολα από τρίτους. Για παράδειγμα μια τρίχα, δέρμα ή νύχι μπορούν να μεταφερθούν ακόμα και με τον αέρα στον τόπο του εγκλήματος, κάτι που δεν ισχύει φυσικά για το δακτυλικό αποτύπωμα. Με άλλα λόγια, το να βρεθεί κάποιο DNA κάπου δεν αποδεικνύει ότι αυτός που το φέρει ήταν εκεί ή ότι ήρθε σ' επαφή με το αντικείμενο πάνω στο οποίο βρέθηκε το γενετικό υλικό.

β) Το DNA είναι ένα «στοιχείο» που μπορεί ν' αναπαραχθεί. Κι αυτός είναι ένας από τους λόγους που το αποκλείουν σαν αποδεικτικό στοιχείο, ειδικά όταν δεν αποδεικνύεται (όπως στην παρούσα περίπτωση) απ' την ιατροδικαστική έρευνα ο κυτταρικός τύπος που το φέρει. Η ίδια μέθοδος που το συγκρίνει και το ταυτοποιεί μπορεί και να το αναπαράγει κατά βούληση, μιμούμενη το φυσικό τρόπο αντιγραφής του γενετικού υλικού. Αυτή η πολύ γνωστή στους βιολόγους μέθοδος που αποτελεί το πρώτο μέρος της ταυτοποίησης, ονομάζεται PCR (Polymer Cloning Reaction) και ενώ χρησιμοποιείται στα εργαστήρια της αστυνομίας, υπάρχει σε όλα τα εργαστήρια γενετικής (και όχι μόνο) του κόσμου, καθώς πλέον πωλείται και σε καταστήματα λιανικής πώλησης σε συσκευασία βαλίτσας. Με άλλα λόγια, ο καθένας μπορεί κατά συρροή ν' αναπαράγει DNA ως δήθεν «αποδεικτικό στοιχείο», αυξάνοντας την ποσότητά του κατά βούληση και να το τοποθετήσει στον τόπο του εγκλήματος.

γ) Το DNA είναι ένα «στοιχείο» κατασκευασίμο. Βασικό επιχείρημα εναντίον της χρήσης του DNA ως αποδεικτικού στοιχείου είναι η νέα τεχνική δυνατότητα της 100% εξαρχής παρασκευής οποιουδήποτε μορίου DNA σε εργαστήριο (ref. 20/05/2010 «synthetic cell»). Αυτό συνεπάγεται ότι οποιοδήποτε DNA

μπορεί να κατασκευαστεί μέσα σ' ένα εργαστήριο γενετικής χωρίς να προϋποθέτει καν την φυσική παρουσία του κατόχου του ούτε στο εργαστήριο, ούτε στον τόπο του εγκλήματος! Μερικές σελίδες A4 με την καταγραφή του γενετικού κώδικα ενός ατόμου, αρκούν για την εξ αρχής, in vitro (τεχνητή) κατασκευή του φερόμενου ως «αποδεικτικό στοιχείο» DNA και τοιούτο-τρόπος την άδικη καταδίκη του.

δ) Αντέχει στο χρόνο πολύ περισσότερο απ' το δακτυλικό αποτύπωμα και αλλοιώνεται πολύ δυσκολότερα απ' αυτό. Μια τρίχα, ένα νύχι ή ένα οστό διατηρεί το γενετικό του αποτύπωμα (το DNA δηλαδή) για δεκαετίες αν όχι και αιώνες (βλ. γενετικός χαρακτηρισμός και ταξινόμηση εκλιπόντων ειδών), καθώς το ίδιο συμβαίνει και στο DNA κι απ' τους υπόλοιπους ιστούς αρκεί να συντηρηθεί καταλλήλως. Αυτό αποκλείει το DNA από «αποδεικτικό στοιχείο» ιατροδικαστικής έρευνας, καθώς ούτε η ηλικία του κατόχου του μπορεί να προσδιοριστεί απ' αυτό, ούτε το πότε αφαιρέθηκε από τον κάτοχό του, ούτε και το από πότε ήταν στον τόπο του εγκλήματος. Εκτός των άλλων, αυτή η ιδιότητα του DNA δίνει τη δυνατότητα στον οποιοδήποτε κακεντρεχή αποκομίσει το γενετικό κάποιου ανυποψίαστου (πχ. μια τρίχα), να το τοποθετήσει ακόμα και μετά από πολλά χρόνια σε οποιοδήποτε τόπο εγκλήματος με σκοπό να οδηγήσει το δικαστήριο σε πλάνη.

ε) Κατά τη βιοηθική αλλά και το νόμο περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το DNA θεωρείται υπερευαίσθητο προσωπικό δεδομένο μιας και η σύνταξη μιας βάσης δεδομένων με το DNA μιας κοινωνικής ομάδας, όπως αυτή που η αστυνομία αποπειράται να φτιάξει, θα αποτελούσε ισχυρό έναυσμα και άλλοθι για την έναρξη ισχυρών κοινωνικών διαχωρισμών, διακρίσεων και συγκρούσεων, αφού το DNA κάνει σαφείς την προδιάθεση για παχυσαρκία, αλκοολισμό, καρκίνο, ψυχικές νόσους και προβλέπει με σχετική ακρίβεια γενετικές ασθένειες. Τεράστιες βάσεις δεδομένων με την επώνυμη πληροφορία του γενετικού υλικού εκατομμυρίων πολιτών έχουν ήδη συγκροτηθεί

στη Β. Αμερική, στη Μ. Βρετανία, στη Ισλανδία και αλλού, κι αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα προς αποφυγή, μιας και τα δεδομένα αυτά είναι απολύτως προσβάσιμα από ασφαλιστικές υγείας και ζωής, εργοδοσία κτλ. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να αποκλείουν ή να υπερκοστολογούν την ασφάλιση των φιλάσθενων ή την προδιάθεση για καρκίνο, οι εργοδότες να κάνουν το ίδιο με τους πιθανώς φιλάσθενους εργάτες κτλ. (για περισσότερες πληροφορίες: eric.org/privacy/genetic/). Μιλάμε για τον υπαρκτό κίνδυνο ηθικής κοινωνικής αποσάθρωσης που οδηγεί την ανθρωπότητα προ των πυλών μιας κοινωνίας που μόνο με σενάρια επιστημονικής φαντασίας μπορεί να συγκριθεί (βλ. GATTACA) και όπου οι κοινωνικές διακρίσεις θα οξυνθούν και θα παγιωθούν στο όνομα των γενετικών μας διαφορών, οι οποίες μέχρι στιγμής αποτελούν την αιτία της βιολογικής μας εξέλιξης..!

Και γι' αυτούς τους βασικούς λόγους χειρισμού και διαχείρισης της η μέθοδος αυτή δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση αξιόπιστο «αποδεικτικό στοιχείο» για κάποιο έγκλημα, αλλά αποχρώσα ένδειξη που εκκρεμεί η επιβεβαίωσή της με κάποιο άλλο μέσο. Το νομικό πλαίσιο που εφαρμόζεται εδώ είναι ανύπαρκτο και στις δίκες χρησιμοποιείται ως μια έξυπνη ευρεσιτεχνία της ΓΑΔΑ, κάτι που δίνει προς το παρόν την ευχέρεια στο κράτος να πειραματίζεται και να βολιδοσκοπεί αντιδράσεις.

Αυτό που προκαλεί έντονο προβληματισμό είναι η θεωρητική βάση αυτών των πρόσφατων και ξεκάθαρα πολιτικών επιλογών απ' την πλευρά του κράτους, που απ' ό,τι φαίνεται είναι έτοιμο να κάνει τα πάντα για να δώσει ένα δήθεν ορθολογικό και επιστημονικοφανές έρεισμα στην παράλογη καταστολή που ασκεί στις μάζες. Σ' αυτές έρχεται να προστεθεί ένα ακόμα βήμα προς τον "γενωμικό ζυγό", η αντικατάσταση της ταυτότητας με την κάρτα καταγραφής οικονομικών συναλλαγών ή «Κάρτα του Πολίτη» που πρόσφατα επέβαλε η κυβέρνηση της τρόικας και θα επιβληθεί απ' το 2011 (βλ, "Ε" 10/10/10). Μια ταυτότητα με τα

βιομετρικά χαρακτηριστικά των πολιτών, εγχείρημα που εν καιρώ κρίσης θα κοστίσει δεκάδες εκατομμύρια ευρώ (δεν έχει κοστολογηθεί ακόμα ακριβώς), λες και το μεγαλύτερο και πιο επείγον πρόβλημα της Ελλάδας είναι η παραχάραξη ταυτοτήτων... Επιλογές που δείχνουν ότι το κράτος, ενώ έχει εξασφαλίσει την τεχνολογία γι' αυτή τη νέα τάξη πραγμάτων, το μόνο που του λείπει κι επιδιώκει μεθοδικά να διαμορφώσει, είναι ανοχή και κοινωνική συναίνεση...

Ψάχνοντας στοιχεία επί του θέματος, οδηγείται κάποιος στο συμπέρασμα ότι η εξουσία στη λογική του διαίρει και βασιλεύει, χρησιμοποιώντας για άλλη μια φορά την αιχμάλωτη στο κεφάλαιο επιστήμη, επιφυλάσσει και έχει ήδη στα σκαριά έναν κόσμο απόλυτου ρατσισμού που η πρόσβαση του ατόμου στην υγεία, στη γνώση, στην εργασία, ακόμη και σε κοινωνικούς κύκλους, θα καθορίζεται απ' την ερμηνεία του κάθε «δημοκρατικού» δικτάτορα πάνω στο γενετικό υλικό, με βαθύτερο στόχο την αύξηση της παραγωγής. Ένα κόσμο που οραματιζόταν ο Αδόλφος πολλά χρόνια πριν. Για να επιτύχει αυτόν της το στόχο, η εξουσία δε θα διστάσει να προσπαθήσει να ορίσει απ' την αρχή, παραχαράσσοντάς τις, ακόμη και επιστημονικές έννοιες, αφού ήδη κυβερνά ορίζοντας αυθαίρετα και εξηγώντας ανενόχλητη φιλοσοφικές έννοιες όπως η «δημοκρατία», το «δίκαιο» και η «ελευθερία», για να δικαιολογήσει τις αντιφάσεις της. Όμως ο όρος Ζωή είναι μία λέξη που ορίζει καθημερινά ο καθένας μας και ξεχωριστά και συνολικά όπως και κάθε άλλος ζωντανός οργανισμός και σίγουρα δεν δικαιούται ο μπάτσος της ΓΑΔΑ να μας μιλά για τον θεμέλιο λίθο της, το γενετικό υλικό.

Η διαφύλαξη του ορθολογισμού είναι το διακύβευμα των ημερών και μπροστά στο πλάνο ψήλωμα της έδρας σας κύριοι δικαστές, η λογική πάντα θα σας αποπλίζει προτάσσοντας το ηθικό της βάρος: «Και ποιοι είστε 'εις ρε τυχάρπαστα, που θα κρίνετε το λαό;»

Φυλακές:

ένα Σχολείο Πειθάρχησης, Ελέγχου και Εκμετάλλευσης

Σε όλο το πέρασμα της ιστορίας, η έννοια του αδικήματος και ποινή οποιουδήποτε το διέπραττε καθορίζονταν από την εκάστοτε εξουσία. Από την επιβολή της θανατικής ποινής και των σωματικών βασανιστηρίων ως κυρίαρχες πρακτικές, φτάσαμε σε μια υποτιθέμενα πιο ανθρωπιστικού τύπου ποινή, τη φυλάκιση. Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι εγκαταλείφθηκαν οι παλιές μέθοδοι, αφού επίσημα η θανατική ποινή ασκείται σήμερα σε 58 χώρες, ενώ οι ξυλοδαρμοί και τα σωματικά βασανιστήρια είναι καθημερινή απασχόληση των ανθρωποφυλάκων σχεδόν σ' όλη την οικουμένη. Αν λάβουμε υπόψη τις δεκάδες (μόνο την τελευταία πενταετία) θανάτους από τις άθλιες συνθήκες εγκλεισμού και τις «αυτοκτονίες» στα ελληνικά κολαστήρια, προκύπτει ότι η θανατική καταδίκη στην ουσία δεν καταργήθηκε ποτέ.

Το πέρασμα στη μαζική κατασκευή «σωφρονιστικών» καταστημάτων ουσιαστικά έρχεται με την εδραίωση του καπιταλιστικού συστήματος, με κύριο σκοπό την τρομοκράτηση του πληθυσμού μέσα από την εκδίκηση και παραδειγματική τιμωρία όσων παραβιάζουν τους νόμους της εξουσίας. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι τα περισσότερα «εγκλήματα» δημιουργούνται εξαιτίας της απάνθρωπης φύσης του ίδιου του συστήματος που στηρίζεται στην εκμετάλλευση και την ανισοκατανομή του κοινωνικού πλούτου και την εξαθλίωση που προσφέρει απλόχερα.

Πρακτικά, η φυλακή, από την αρχιτεκτονική της έως τους εσωτερικούς της νόμους, εξυπηρετεί τη διαδικασία της καταστολής, της περιθωριοποίησης και της ψυχικής-ηθικής-σωματικής εξόντωσης. Πέρα από τη βαρβαρότητα του ίδιου του εγκλεισμού, είναι ένα καθημερινό βασανιστήριο που οι κρατούμενοι το ζουν σε διάφορες μορφές του με το στοίβαγμα τους σε κελιά-κουτιά που δε

χωρούν ούτε τους μισούς, την υγιεινή δημοσίου αποχωρητηρίου, το άθλιο φαγητό, τις πειθαρχικές διώξεις, τις απομονώσεις και τις μεταγωγές-απαγωγές. Καταστάσεις που δε δημιουργούνται τυχαία, αλλά είναι υλοποιήσεις πολιτικών αποφάσεων και στρατηγικής των διαχειριστών της εξουσίας. Οι φυλακισμένοι αντιμετωπίζονται ως άνθρωποι χωρίς δικαιώματα, που (πρέπει να) ταλαιπωρούνται και να εξευτελίζονται για τον παραδειγματισμό και τον εκφοβισμό όλων εμάς των «ελευθέρων». Στα κολαστήρια αυτά γίνονται πράξη τα πιο αισχρά και ταπεινά δημιουργήματα των εξουσιαστικών εγκεφάλων. Είναι εκεί όπου η δημοκρατία πετάει όλες τις μάσκες της. Όπου ο παραλογισμός και η εκδικητικότητα των μηχανισμών είναι ένας μόνιμος σύντροφος, όπου επιχειρείται να εξοντωθεί κάθε απείθαρχο πνεύμα.

Ιδιαίτερα σε καιρούς κοινωνικής κρίσης και καπιταλιστικής επίθεσης όπως η σημερινή, οι άρχοντες χρησιμοποιούν τη φυλακή ως σχολείο πειθάρχησης και υποταγής. Μαζί λοιπόν με την όξυνση του ταξικού ανταγωνισμού αναπόφευκτα αυξάνεται και η ταξικότητα των φυλακών. Χιλιάδες φτωχοδιάβολοι που κατέφυγαν στη μικρής έντασης εγκληματικότητα για να επιβιώσουν, μετανάστες χωρίς χαρτιά και γενικότερα όσοι δεν κατάφεραν να προσαρμοστούν στο θαυμαστό κόσμο της υποτακτικής νομιμοφροσύνης, απαρτίζουν πλέον το έγκλειστο ανθρώπινο δυναμικό, μαζί με τους δεκάδες συντρόφους που είναι έγκλειστοι λόγω της πολιτικής τους ταυτότητας και της συνεπούς επαναστατικής τους δράσης ενάντια στο σάπιο κόσμο της εξουσίας. Την ίδια ώρα οι διάφοροι μεγαλοκαρχαρίες, οι τοκογλύφοι και τα λαμόγια που λεηλατούν οικονομικά την κοινωνία προφανώς και δεν αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα με την ταξικότατη «Δικαιοσύνη».

Και επειδή στον καπιταλισμό όλα μεταφράζονται σε χρήμα, το «σωφρονιστικό» σύστημα εκτός από τα παραπάνω, χρησιμοποιείται και ως ένα ακόμα πεδίο κερδοφορίας. Από το οικονομικό ξεζούμισμα όσων έρχονται αντιμετώπι με τη «Δικαιοσύνη» (με λεφτά σε δικηγόρους, παραστατικά, εγγυήσεις κλπ), έως την άμισθη εργασία προς όφελος της «υπηρεσίας» για να μειώσουν οι κρατούμενοι την ποινή τους. Και από κατασκευαστικές εταιρίες που επενδύουν στην κατασκευή κολαστηρίων, έως επιχειρήσεις που μέσα στις φυλακές βρίσκουν φτηνούς και υπάκουους εργάτες. Για παράδειγμα η σουηδική εταιρεία επίπλων ΙΚΕΑ πέρα από την εκμετάλλευση των παιδιών στις χώρες του τρίτου κόσμου, περιλαμβάνει στο εργατικό της δυναμικό και φυλακισμένους, μειώνοντας έτσι τις τιμές και

κάνοντας τα προϊόντα της ελκυστικά προς την αγορά. Επίσης, η ραγδαία αύξηση των ιδιωτικών και δημόσιων φυλακών στην Αμερική έχει ως αποτέλεσμα να φτάσουμε στον υπέρογκο αριθμό των 2 εκατομμυρίων εγκλειστών. Οι περισσότεροι είναι κυρίως μαύροι ή λατινόφωνοι και δουλεύουν σε διάφορες βιομηχανίες με αντάλλαγμα ένα γελοίο ημερομίσθιο. Το κράτος αποκτά το πλεονέκτημα ότι δεν έχει πια να ασχολείται με ζητήματα όπως είναι οι απεργίες, η ασφάλιση, τα επιδόματα ή οι άδειες. Όλοι τους είναι εργάτες που απασχολούνται πλήρως, δεν αργούν ποτέ, δεν παίρνουν άδεια και το βασικότερο: εάν δεν τους αρέσει η αμοιβή τους, που είναι 25 cents την ώρα και αρνηθούν να δουλέψουν, θα περάσουν ένα μεγάλο διάστημα στην απομόνωση.

Ο Βασιλιάς στο Θρόνο του

Ίσως φαντάζει τετριμμένο να κάνουμε μια ακόμα αναφορά στον καταστροφικό για την κοινωνία, ρόλο των ΜΜΕ. Η θέση τους όμως ως η αιχμή του δόρατος του εξουσιαστικού στρατοπέδου, καθιστά απαραίτητο, να καταγράφονται διαρκώς όλες οι πτυχές που συνθέτουν το μιντιακό τερατούργημα και να παρακολουθούνται στενά οι διαδρομές μετάλλαξης των τακτικών που τα μέσα και οι καθεστωτικοί δημοσιογράφοι χρησιμοποιούν. Και τούτο γιατί μέσα από τη «συμπεριφορά» των μέσων εξάγονται ασφαλή συμπεράσματα για τις διαθέσεις και τις προτεραιότητες της εξουσίας στο σύνολό της.

Τα ΜΜΕ, με πρωτοστάτη την τηλεόραση, διαδραματίζουν έναν πολυσύνθετο ρόλο στην καπιταλιστική κοινωνική οργάνωση. Μπορούμε να πούμε ότι αποτελούν πλέον τον κυρίαρχο φορέα διαπαιδewγησης. Στην κοινωνία της πληροφορίας, έχουν έρθει να αντικαταστήσουν παλιότερα σχήματα αυθεντίας, όπως η «διανwηση», να επιβάλλουν καθολικά μια πλήρως ομογενοποιημένη κουλτούρα, ενώ ορίζουν κατ' αποκλειστικότητα τις όχθες τόσο για τη διοχέτευση της κοινωνικής οργής, όσο και για αυτή καθεαυτή τη διαπροσωπική συμπεριφορά. Οποιαδήποτε παρέκκλιση λoιδορείται και στιγματίζεται.

Και είναι προφανές ότι σε αυτή τους την αποστολή δεν χωράνε σχήματα όπως η αλήθεια ή το ψέμα. Η στρατηγική που ακολουθείται κατά καιρούς δεν ορίζεται από κανόνες που στηρίζονται σε κάποια ηθική, όσο και αν γίνεται διαρκής προσπάθεια να εμφανισθεί κάτι τέτοιο ως δεδομένο. Η τακτική γίνεται τόσο ανήθικη όσο πιο αυθwρμητη και αδιαμεσολάβητη είναι η αντίδραση των από κάτω. Οι κανόνες που οι ίδιοι οι κονδυλοφόροι και παρουσιαστές θεσπίζουν μπορούν να ακυρωθούν αυτόματα όταν η ζήτηση για λάσπη δεν καλύπτεται από το υπάρχον περιθώριο καθωσπρεπισμού.

Η σκέψη αυτή δεν αποτελεί κάποια φοβερή αποκάλυψη, μιας και μόνο για λίγο να σκεφθεί κανείς, θα ανακαλέσει στη μνήμη του αρκετές περιπτώσεις καταστρατήγησης της οποίας δεοντολογίας οι παπαγάλοι των μίντια επικαλούνται. Είναι κοινός τόπος πλέον ότι οι δημοσιογράφοι αναγγέλλουν από τα δελτία και τις φυλλάδες τους τα γεγονwτα όπως αυτά παραμορφώνονται για να χωρέσουν στο κουστoύμι που φοράει τη δεδομένη στιγμή η εξουσία. Ούτε δάκρυ για την αλήθεια και προφανώς ούτε μια ουσιαστική προσπάθεια αποκατάστασής της. Και βέβαια κανένα έλεος σε όσους αντιστέκονται φανερά στην εξουσιαστική επιβολή.

Φτάνουμε έτσι στην κατάσταση όπου δεν έχουμε πλέον μόνο φαινόμενα χειραγwγησης της κοινής γνώμης αλλά πλήρους υποκατάστασής της. Το ψέμα έρχεται σε μορφή δώρου. Διαθέτει και το περιτύλιγμα ότι αποτελεί έκφραση της κυρίαρχης κοινωνικής άποψης. Οι ρουφιάνοι των παραθύρων εκτοξεύουν τις απόψεις τους προς την κοινωνία και αμέσως ισχυρίζονται ότι μιλούν εξ ονόματός της. Ανάγονται σε αυτόκλητους εκφραστές της λαϊκής ετυμησης και επιφυλάσσουν βαριές καταδικές στους παραβάτες.

8 ΜΑΡΤΗ 2007

Ίσως η αρχή της νέας, βασισμένης στο θέαμα, τακτικής αντιμετώπισης κρίσεων από το ελληνικό κράτος. Εν μέσω σφοδρότατων συγκρούσεων μπροστά στη βουλή κατά τη διάρκεια τεράστιας πανεκπαιδευτικής πορείας, και ενώ το γεγονός παρακολουθείται από το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού, ο Ευαγγελάτος μας πληροφορεί ουρλιάζοντας, ότι «οι αναρχικοί πετάνε μολότοφ στους φοιτητές, με σκοπό να μείνουν μόνοι τους και να αναμετρηθούν με τους μπάτσους». Τελικά, οι μολότοφ ήταν κρότου – λάμψης που πετούσαν οι μπάτσοι και δύο μέρες μετά, με την

επικαιρότητα να έχει στραφεί αλλού και προφανώς πολύ λιγότερο κόσμος να παρακολουθεί, ο τηλεουφιάνος ζητάει στα γρήγορα συγγνώμη και ξεμπερδεύει.

Σύλληψη Σεϊσίδη – Σειρηνίδα

Σύσσωμος ο τηλεοπτικός θίασος μιλάει «για τη ληστεία στο πράκτικερ μετά πυροβολισμών και απόπειρας ανθρωποκτονίας που διαπράττουν οι αναρχικοί- τρομοκράτες Σεϊσίδης και Σειρηνίδα». Το ότι τελικά συνελήφθησαν αλλού, σε τυχαίο μπλόκο και ο καθένας μόνος του, και ότι ούτε έχουν σχέση, ούτε τους κατηγορήσε κανένας για τη ληστεία, δεν ειπώθηκε σε κανένα δελτίο ειδήσεων.

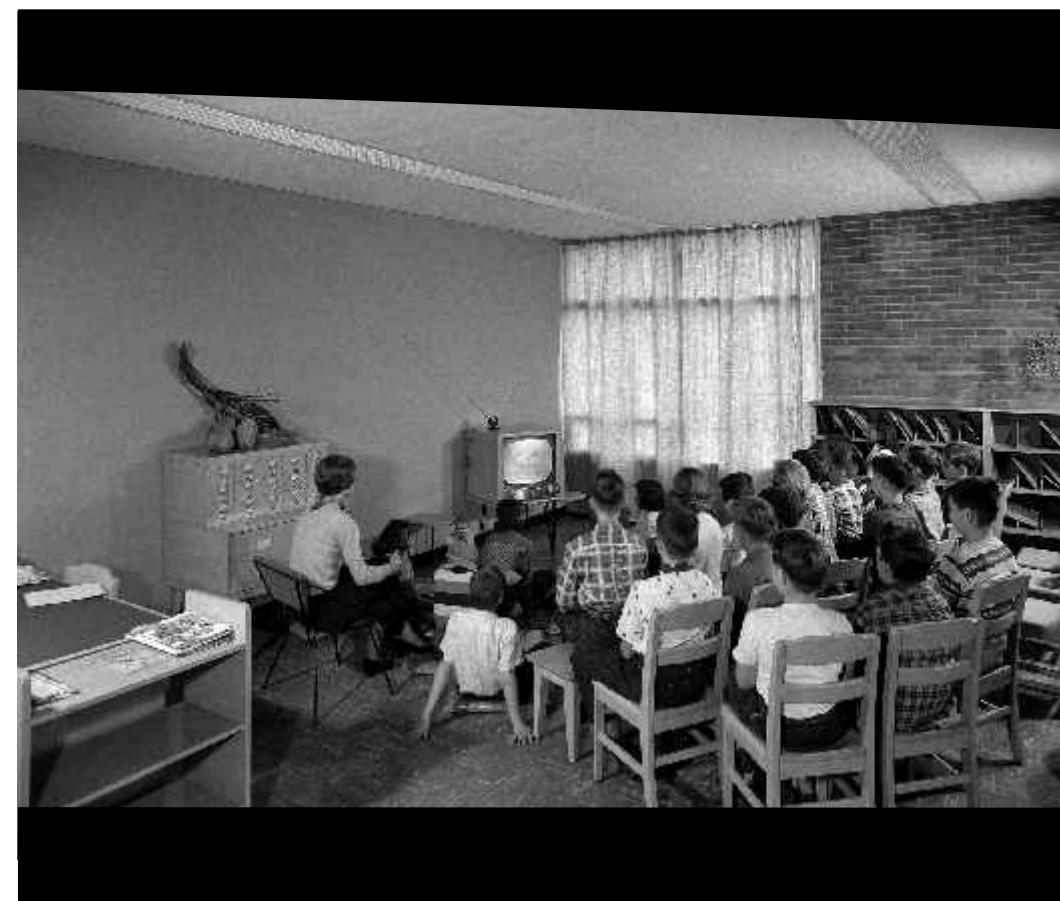
Υπόθεση Ε.Α.

Σε δελτία ειδήσεων, εμφανίζεται με τις αντίστοιχες τυμπανοκρουσίες πλαστός,

εξοργιστικός διάλογος σύμφωνα με τον οποίο ο αναρχικός – επαναστάτης Ν. Μαζιώτης «χαίρεται και πανηγυρίζει με το θάνατο του ανήλικου Αφγανού στα Πατήσια». Την επόμενη μέρα με μονολεκτικές δηλώσεις κάποια κανάλια ζητάνε συγγνώμη.

Υπόθεση Φαίη – Μαρί Μέγερ

Μετά από τη σύλληψη της δημιουργείται ένα ολόκληρο σενάριο «για την τρομοκράτισσα μητέρα της και τον νεκρό σε συμπλοκή με μπάτσους – μέλος της ΡΑΦ - πατέρα της». Μικρή λεπτομέρεια ο φερόμενος πατέρας είχε σκοτωθεί πέντε χρόνια πριν τη γέννησή της (!) Μετά, λοιπόν, από δηλώσεις των πραγματικών γονιών της, οι συγγνώμες από τους ρουφιάνους έρχονται να καλύψουν όπως – όπως το ρεζιλίκι, ενώ το «μεγάλο» κανάλι διαβεβαίωσε ότι «εμείς ό,τι μας λέει η αστυνομία λέμε».

Διώξεις Marini αλά Γκρέκα

16 Νοεμβρίου 1995. Μαζική αστυνομική επιχείρηση σε όλη την Ιταλία, περιλαμβανομένης της Σικελίας και της Σαρδηνίας. Εκατοντάδες κουκουλοφόρων καραμπινιέρων, ειδικών μονάδων με οπλοπολυβόλα στα χέρια κλπ, εισβάλλουν σε σπίτια και συλλαμβάνουν περίπου 60 αναρχικούς τα ξημερώματα, κατόπιν διαταγών του αναπληρωτή εισαγγελέα Antonio Marini. Τους δηλώνουν ότι οι έρευνες έχουν να κάνουν με κατηγορίες όπως “παράνομη οργάνωση”, “ανατροπή εναντίον του Κράτους”, “επιθέσεις σε δημόσιες υποδομές”, “κατοχή όπλων και εκκρηκτικών”, και “συμμετοχή σε φόνο”.

17 Νοεμβρίου 1995. Στις φυλακές Trento, Opera κλπ, οι αναρχικοί που εκτίουν τις ποινές τους υπόκεινται σε εισβολές των ROS (επίλεκτα μονάδα καραμπινιέρων) στα κελιά όπου κρατούνται.

Πρόκειται για μια από τις πιο χονδροειδείς μεθοδεύσεις εναντίον αναρχικών, των ιδεών και των μεθόδων αγώνα τους, όλων των εποχών. Στοχεύει όχι μόνον στους συλληφθέντες ή τους διωκόμενους, αλλά κάθε αναρχικό, οπουδήποτε βρίσκεται.

Μια νεαρή κοπέλα, δυο δικαστές κι ένας ακόμη άγνωστος, βρέθηκαν και στήσαν μια «φάρσα» με πρωταγωνιστές αναρχικούς. Βέβαια, μιας και κανείς τους δεν έχει ιδέα πώς σκέφτονται ή δρουν οι αναρχικοί, το αποτέλεσμα είναι αξιοθρήνητο. Η μάλλον θα ήταν, αν ένας ακόμη δικαστής δεν αποφάσιζε να αξιοποιήσει το πεδίο για την εκτόνωση των δημιουργικών ορμών του, επιστρατεύοντας ολόκληρο το νομικό οπλοστάσιο του κράτους.

17 Σεπτέμβρη 1996. Ο ανώτατος δικαστικός Claudio D'Angelo (ειδικός σε προανακριτικές έρευνες), υπογράφει 29 εντάλματα σύλληψης εναντίον αναρχικών, κατόπιν αίτησης των εισαγγελέων Antonio Marini και Franco Ionta. 12 συλλαμβάνονται, 9 βρίσκονται ήδη στη

φυλακή εκτίοντας ποινές, ενώ άλλοι διαφεύγουν της σύλληψης (κάποιοι θα συλληφθούν αργότερα). Κατηγορούνται, μαζί με 39 άλλους ανθρώπους, για συμμετοχή σε μια “ένοπλη παράνομη οργάνωση”, καθώς επίσης για συννομωσία, φόνο, ληστείες, βομβιστικές επιθέσεις, απαγωγές κλπ κλπ. Ο Marini οργανώνει μια προβεβλημένη συνέντευξη τύπου όπου «ενημερώνει» την ιταλική κοινή γνώμη για μια «επικίνδυνη συμμορία αναρχικών εγκληματιών» που εξαρθρώθηκε. Της δίνει επίσης ένα όνομα: η O.R.A.I. (σ.τ.μ: υποτίθεται πως σημαίνει “Επαναστατική Αναρχική Εξεγερσιακή Οργάνωση”) και έναν ηγέτη, τον Alfredo Maria Bonanno. Εν δυνάμει μέλη της O.R.A.I είναι όλοι οι αναρχικοί της Ιταλίας....

Το ότι η λογική που έχει η πρόσφατη δίωξη των 6 (κατά την «αντι»-τρομοκρατική επιχείρηση της 4ης Δεκέμβρη 2010) έχει πάρα πολλές ομοιότητες με τη δίωξη Marini, δείχνει αναμφισβήτητα ότι το ελληνικό κράτος έχει πλέον διδαχθεί πολλά από το πάντα πρωτοπόρο σε κατασταλτικά ζητήματα, αντίστοιχο ιταλικό. Με κυριότερο στοιχείο το ότι αρκεί μια τυπική γνωριμία (ή πολλές φορές ούτε καν αυτή) για να θεωρηθεί ότι δυο άτομα ανήκουν στην ίδια οργάνωση, οι προσωπικές επαφές των συλληφθέντων μετατρέπονται σε συνέργους, των οποίων οι προσωπικές επαφές μετατρέπονται και αυτές σε συνεργούς, των οποίων οι προσωπικές επαφές...

Η δημιουργία μιας νομικής ομπρέλας που θα μπορέσει να χωρέσει από κάτω όσο περισσότερους αναρχικούς γίνεται, αποτελεί την τωρινή κατασταλτική επιλογή από το κράτος. Εάν προστεθεί και το γεγονός ότι η “χωρίς όνομα” τρομοκρατική οργάνωση δεν κατηγορείται για κάποια συγκεκριμένη πράξη αλλά για τις προθέσεις της, το πλαίσιο μεγαλώνει ακαθόριστα. Ταυτόχρονα, σπίτια μετατρέπονται σε γιάφκες, η κατοχή αναρχικού

υλικού ποινικοποιείται και μετατρέπεται σε στοιχείο ενοχής, οι πολιτικοί κρατούμενοι είναι πλέον δεκάδες, ενώ τα ΜΜΕ τρομοκρατώντας καλλιεργούν το απαραίτητο κλίμα για την εξόντωση του εσωτερικού εχθρού.

Τα όρια ανάμεσα στο νόμιμο και το παράνομο αλλάζουν ανάλογα με το συμφέρον του καθεστώτος, το οποίο επεξηγεί έτσι ότι όλοι είναι ένοχοι μέχρι αποδείξεως του εναντίου. Λαμβάνοντας υπόψη και τη στρατιωτικοποίηση του καθεστώτος με τις κατοχικού τύπου δίκυκλες περιπολίες, τις αύρες, τις θεαματικές συλλήψεις και τις επικηρύξεις αλλά και την ιδεολογική επίθεση, την “εθνική ομοψυχία” και την επιβράβευση του χαφιεδισμού, το μέγεθος της κρατικής αντεπίθεσης γίνεται πλέον εμφανές. Η διαδικασία παρανομοποίησης του αναρχικού χώρου, επιστημονικά σχεδιασμένη, ξεκινά από την ποινικοποίηση των προσωπικών σχέσεων,

συνεχίζει με τη γενικευμένη στοχοποίηση ατόμων, ομάδων και συμπεριφορών, για να καταλήξει στη δημιουργία ενός προτύπου αναρχικού-τρομοκράτη με “ύποπτο» περιβάλλον. Στόχος είναι η ντε φάκτο ταύτιση της αναρχικής δράσης με εγκληματική δραστηριότητα και συνεπώς η διαφοροποίηση του κοινωνικού κινήματος από το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι του. Λίγο πριν τις άγριες μέρες που έρχονται, με τον κοινωνικό ιστό διαλυμένο και τη συναίνεση στις κρατικές επιλογές ανύπαρκτη, το καθεστώς επιλέγει να επιτεθεί πρώτο. Λίγο πριν την αναπόφευκτη κοινωνική έκρηξη αποφασίζει ότι κάποιοι δεν πρέπει να συμμετέχουν σε αυτήν. Η απάντηση στη συνολική ποινικοποίηση του αναρχικού χώρου από ένα καθεστώς που έντρομο καταρρέει θα είναι αναμφίβολα το επόμενο πεδίο μάχης.

“ Στην πλειοψηφία των περιπτώσεων, ο δικαστής είναι ένα ον το οποίο πολύ σύντομα απομονώνεται από την κοινωνία. Πώς απομονώνεται; Μπαίνει σε μια σχολή έχοντας μικρή κοινωνική εμπειρία γιατί μόλις έχει βγει συνήθως από το σχολείο, το πανεπιστήμιο και εντατικό διάβασμα εξετάσεων, οπότε δεν έχει τη δυνατότητα ούτε να συναναστραφεί ούτε να κυκλοφορήσει στην κοινωνία, να δει τα πραγματικά προβλήματα, να έχει επαφή με κόσμο που ενδεχομένως εμπλακεί στην ποινική δικαιοσύνη στη συνέχεια, και γίνεται δικαστής. Στη σχολή τους εκεί, αναγκάζονται εκ των πραγμάτων να έχουν σχεδόν σχέσεις μόνο με δικαστές. Πώς; Με διάφορες αξιολογήσεις του «ήθους» τους, της κοινωνικής τους ευπρέπειας, της παρουσίας τους, της αξιολόγησής τους εν γένει κτλ. Φτάνουν έτσι να είναι άνθρωποι οι οποίοι έχουν κοινωνικό feedback μόνο από τους ομοίους τους. Δηλαδή μιλάμε για μια κλειστή κάστα όπου συνήθως παντρεύονται μεταξύ τους, πηγαίνουν σε μέρη που είναι μεταξύ τους για να διασκεδάσουν και δεν συναντάνε κανέναν άλλον, φοβούμενοι μάλιστα μήπως τους γίνουν κακές αναφορές για οποιεσδήποτε «κακές» συναστροφές. Φτάνει λοιπόν ο δικαστής να είναι ένας απόλυτος φορέας των συντηρητικών αρχών αυτής της κοινωνίας και η αλλοτρίωση έρχεται με πολύ γρηγορότερα βήματα από ότι σε εμάς ή σε διάφορα άλλα επαγγέλματα. Δηλαδή φθάνει μοναδική του κοινωνική αναφορά και κοινωνική αξία να είναι αυτή που έχουν και οι άλλοι δικαστές ή αυτή που πλασάρει η τηλεόραση και η κυρίαρχη κοινή γνώμη. Έτσι ενώ μπορεί να φτάσει σε διάφορες περιπτώσεις να πάρει και αποφάσεις που είναι ως το πούμε ανατρεπτικές σε σχέση με το ρόλο του, μπορεί σε κάποιες φάσεις να δυσφορήσει και ο ίδιος ο δικαστής με τα ψέματα ή τις απόψεις που λένε αστυνομικοί μάρτυρες ή να δώσει δίκιο σε έναν εργαζόμενο, να πάρει διάφορες τέτοιες αποφάσεις, στην πλειοψηφία τους είναι επηρεασμένες οι αποφάσεις από αυτή την αλλοτρίωση που μοιραία μετατρέπει τη δικαιοσύνη σε κοινωνικά προσδιορισμένη, γεμάτη διακρίσεις και ταξικότητα. Το πρόβλημα είναι ότι θα αντιμετωπίσουμε τον μετανάστη κυρίως, τον αναρχικό συνήθως, τον περιθωριοποιημένο, τον τσιγγάνο, το ναρκομανή κτλ ως μάλλον ενόχους. Δηλαδή αυτό που λέμε τεκμαίρεται κανείς ένοχος και πρέπει να αποδείξει το αντίθετο ενώ αντίστροφη θα έπρεπε να είναι η διαδικασία σχηματισμού μιας κρίσης.

Λίγα λόγια για τις υποθέσεις των Φυλακισμένων Αγωνιστών

Για την υπόθεση του Γιάννη Δημητράκη

Ο αναρχικός Γιάννης Δημητράκης συνελήφθη στις 16 Γενάρη του 2006, βαριά τραυματισμένος από πυροβολισμούς μπάτσων μετά από ληστεία στην Εθνική Τράπεζα της οδού Σόλωνος στην Αθήνα. Τη σύλληψή του ακολούθησε μια παραληρηματική ασφαλίτικη και μιντιακή προπαγάνδα περί δήθεν ύπαρξης «συμμορίας ληστών με τα μαύρα», επιχειρήθηκε η ανάκρισή του από το διαβόητο τρομοεισαγγελέα Διώτη τις μέρες που νοσηλευόταν στην εντατική, στοχοποιήθηκε το φιλικό και συγγενικό του περιβάλλον και στη δίωξή του συμπεριλήφθηκαν οι επιβαρυντικές διατάξεις του τρομονόμου καθώς και κατηγορίες για έναν αριθμό επιπλέον ληστειών. Οι δικωτικοί μηχανισμοί κατηγορήσαν για την ίδια υπόθεση και κήρυξαν καταζητούμενους τρεις ακόμα αναρχικούς, το Σίμο και το Μάριο Σεϊσίδη και το Γρηγόρη Τσιρώνη, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να τους επικηρύξουν τον Οκτώβρη του 2009.

Ο Γ. Δημητράκης υπερασπίστηκε ως πολιτική του επιλογή τη συγκεκριμένη ληστεία κατά την οποία συνελήφθη, ως μορφή εναντίωσής του στον εκβιασμό της μισθωτής σκλαβιάς καθώς και στο ρόλο των τραπεζών. Επίσης από την πρώτη στιγμή και καθ' όλη τη διάρκεια της αιχμαλωσίας του, έχει σταθεί ενεργητικά παρών στις εξεγέρσεις και τους αγώνες μέσα στις φυλακές και μέσω των γραπτών του διατηρεί ζωντανή την επαφή του με τις εξελίξεις και έξω από αυτές.

Πρωτόδικα, τον Ιούλη του 2007, του επιβλήθηκε μια εξοντωτική ποινή 35 χρόνων. Κατά την εκδίκαση της υπόθεσης στο εφετείο, το

Δεκέμβρη του 2010, η καταδικαστική ποινή μειώθηκε σε 12,5 χρόνια.

Για την υπόθεση των Πόλυ Γεωργιάδη και Βαγγέλη Χρυσοχοϊδη

Με την αστυνομία να εξαπολύει ένα τεράστιο ανθρωποκνηνηγό για τη σύλληψη των απαγωγέων του βιομήχανου Μυλωνά συλλαμβάνεται ο Β. Παλαιοκόστας και μαζί του οι αναρχικοί σύντροφοι Πόλυς Γεωργιάδης και Βαγγέλης Χρυσοχοϊδης. Οι σύντροφοι αρνούνται την όποια συμμετοχή στην απαγωγή, δηλώνουν όμως την αλληλεγγύη τους και υπερασπίζονται τη σχέση τους με έναν κνηνημένο και αξιοπρεπή άνθρωπο, το δραπέτη Βασίλη Παλαιοκόστα που κατηγορείται για την ίδια υπόθεση. Καταδικάστηκαν πρωτόδικα το Φλεβάρη του 2010 σε ποινές φυλάκισης 22 χρόνων.

Για την υπόθεση των Χρ. Στρατηγόπουλου και Α. Μπονάννο

Την 1η Οκτώβρη 2009 πραγματοποιείται απαλλοτρίωση σε τράπεζα στα Τρίκαλα. Αργότερα την ίδια μέρα, συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται οι αναρχικοί Χρήστος Στρατηγόπουλος και Αλφρέντο Μπονάννο. Ο Χρήστος αναλαμβάνει εξ' ολοκλήρου την ευθύνη της ενέργειας ενώ ο Αλφρέντο αρνείται τις κατηγορίες που του αποδίδονται και παρά το μεγάλο της ηλικίας του (73 χρόνων) και τα σοβαρότατα προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζει έμεινε για περίπου 14 μήνες προφυλακισμένος. Στη δίκη που έγινε στις 23 Νοέμβρη 2010, ο Μπονάννο καταδικάστηκε για απλή συνέργεια σε 4 χρόνια φυλακή και αφέθηκε ελεύθερος με τον εξαναγκασμό να εγκαταλείψει άμεσα τη χώρα, ενώ ο Στρατηγόπουλος καταδικάστηκε 8 χρόνια για

ένοπλη ληστεία και από 3 μήνες για 3 πλημμελήματα χωρίς να του αναγνωριστεί κανένα ελαφρυντικό και χωρίς ανασταλτικό χαρακτήρα.

Για την υπόθεση της Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Στις 23 Σεπτέμβρη 2009, κουκουλοφόροι τρομοκράτες της «αντι»τρομοκρατικής «υπηρεσίας» εισβάλουν σε οικία στο Χαλάνδρι - που προς χάριν εντυπωσιασμού μετονομάστηκε σε «γιάφκα» - και συλλαμβάνει τους Χ. Χατζημιχελάκη, Ε. Γιόσπα, Π. Μασούρα και Μυρτώ Π. Σε βάρος τους ασκούνται ποινικές διώξεις σε βαθμό κακουργήματος, βάσει του αντιτρομοκρατικού νόμου, για τις επιθέσεις στις οικίες του πρώην υφυπουργού Εσωτερικών Παναγιώτη Χηνοφώτη και της υποψήφιας βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Λούκας Κατσέλη (ενέργειες που ανέλαβε με προκηρύξεις της η οργάνωση «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς»). Οι ίδιοι αρνούνται όλες τις κατηγορίες και μιλάνε για φρονηματικές διώξεις με στημένο και ανύπαρκτο κατηγορητήριο. Τελικά προφυλακίζονται οι τρεις πρώτοι ενώ η Μυρτώ Π. αφήνεται ελεύθερη με περιοριστικούς όρους.

Πριν ακόμα γίνουν γνωστά τα ονόματα των συλληφθέντων, μπάτσοι και εκπρόσωποι τύπου τους (οι γνωστοί ρουφιανο«δημοσιογράφοι») φόρεσαν το προσωπίο του εισαγγελέα και δικαστή και ανακοίνωσαν πως οι συλληφθέντες είναι μέλη της «τρομοκρατικής» οργάνωσης Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς. Ποινικοποιούν ακόμη κάθε είδους σχέσεις - φιλικές, κοινωνικές, συντροφικές - και έτσι εκδίδονται εντάλματα σύλληψης για άλλα 6 άτομα, ενώ ευφάνταστα σενάρια διαρρέουν στα καθεστωτικά μέσα, διαμορφώνοντας το κλίμα. Η υπόθεση ανατίθεται σε ειδικό εφέτη-ανακριτή, ενώ στις κατηγορίες προστίθεται και η έκρηξη έξω από το Υπουργείο Μακεδονίας-

Θράκης στη Θεσσαλονίκη, από την ίδια οργάνωση στις 3/9/09.

Στο επόμενο διάστημα συλλαμβάνονται και ανακρίνονται συνολικά άλλα 4 άτομα, των οποίων αποτυπώματα έχουν βρεθεί σε κινητά ή ακίνητα σημεία στα σπίτια-«γιάφκες». Οι 3 αφήνονται ελεύθεροι, με εγγυήσεις και περιοριστικούς όρους, ενώ ο Νίκος Β. προφυλακίζεται στις 4 Φεβρουαρίου, αρνούμενος τις κατηγορίες, και τελικά αποφυλακίζεται 1 μήνα μετά. Στις 22 Απριλίου 2010 συλλαμβάνεται η 19χρονη Κωσταντίνα Καρακατσάνη, μία εκ των 6 ατόμων που εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψης. Ανακρίνεται και τελικά προφυλακίζεται, αρνούμενη κάθε εμπλοκή με την υπόθεση. Στις 16/4 αποφυλακίζεται ο Ε. Γιόσπας.

Στην 1 Νοέμβρη του 2010 συλλαμβάνονται οι Π. Αργυρός και Γ. Τσάκαλος, κατηγορούμενοι για αποστολή παγιδευμένων δεμάτων σε πρεσβείες ξένων χωρών. Τα ΜΜΕ και ανεπίσημα η αστυνομία τρέχουν να τους συνδέσουν με την υπόθεση της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς». Τελικά προφυλακίζονται με πολύ βαρύ κατηγορητήριο, ενώ οι ίδιοι αρνούνται να αναγνωρίσουν τη διαδικασία και να απολογηθούν. Για τον Π. Αργυρό εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψης για την υπόθεση της Σ.Π.Φ. Ταυτόχρονα με εντολή εισαγγελέα βγαίνουν στη δημοσιότητα φωτογραφίες άλλων 6 ατόμων που διώκονται και καταζητούνται για την ίδια υπόθεση. Στις 22/11/2010 ο Χ. Χατζημιχελάκης και οι Π. Αργυρού-Γ. Τσάκαλος με επιστολές τους μέσα από τη φυλακή αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη για την οργάνωση «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς».

Στις 4 του Δεκέμβρη 2010, στο πλαίσιο συντονισμένων εφόδων της αντιτρομοκρατικής σε σπίτια σε Αθήνα και επαρχία, συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται με βαρύ

κατηγορητήριο, που περιλαμβάνει συμμετοχή σε απροσδιόριστη μέχρι στιγμής «τρομοκρατική οργάνωση», οι Α.Μητρούσιας και Γ. Καραγιαννίδης, σε βάρος των οποίων εκκρεμούσε από το Σεπτέμβριο του '09 ένταλμα σύλληψης για την υπόθεση της «ΣΠΦ».

Στις 17 Ιανουαρίου 2011 αρχίζει η δίκη της υπόθεσης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, με κατηγορούμενους συνολικά 18 άτομα. Το κατηγορητήριο αποτελείται από πλήθος διάτρητα έως ανύπαρκτα στοιχεία, αυθαίρετα συμπεράσματα και αστυνομικές επινοήσεις με μοναδική συγκολλητική ουσία τη διωκτική πεποίθηση ότι «όλοι είναι ανακατεμένοι», πράγμα που συνιστά εξόφθαλμη ποινικοποίηση των προσωπικών σχέσεων και των ιδεολογικοπολιτικών αντιλήψεων των κατηγορουμένων – και όχι μόνο.

Οι κατηγορούμενοι απαίτησαν εξαρχής τη δημοσιότητα της δίκης με μαγνητοφώνηση-απομαγνητοφώνηση της (ώστε ό,τι ειπωθεί να μη μπορεί να διαστρεβλωθεί για να κατευθύνει τη γνώμη όσων δεν είναι παρόντες). Επίσης, απαίτησαν να μη γίνεται παρακράτηση ταυτότητας και καταγραφή των στοιχείων (δηλαδή φακέλωμα) όσων προσέρχονται στη δίκη και να φύγουν όλοι οι ασφαλίτες που βρίσκονταν στην αίθουσα και έπιαναν τις καρέκλες εμποδίζοντας έτσι άλλο κόσμο να παρακολουθήσει τη δίκη. Έπειτα από την άρνηση του δικαστηρίου να τηρηθούν μαγνητοφωνημένα πρακτικά αλλά και να μην κρατούνται οι αστυνομικές ταυτότητες όσων μπαίνουν στην αίθουσα, οι κατηγορούμενοι αποχώρησαν από τη διαδικασία. Τις επόμενες μέρες και μετά από τις αρνήσεις των διορισμένων συνηγόρων υπεράσπισης να συμμετέχουν στη δίκη ερήμην των κατηγορουμένων, το δικαστήριο, σε μια πρωτοφανή επίδειξη κρατικής αυθαιρεσίας,

αποφάσισε να συνεχιστεί η δίκη με κενά τα έδρανα των κατηγορουμένων και χωρίς τους συνηγόρους υπεράσπισης! Μετά από αυτό, σε πρώτο χρόνο οι Π.Αργυρού, Χ. Χατζημιχαλάκης, Π.Μασούρας, Γ.Καραγιαννίδης και Γ.Τσάκαλος ξεκίνησαν απεργία πείνας στις 3/2.

Στις 26 Ιανουαρίου συλλαμβάνεται ο καταζητούμενος για την ίδια υπόθεση Μιχάλης Νικολόπουλος, ο οποίος με γράμμα του αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη για τη ΣΠΦ και δηλώνει ότι θα ξεκινήσει και αυτός απεργία πείνας σε δεύτερο χρόνο λόγω πρακτικών δυσκολιών που σχετίζονται με την πολύ μικρή παραμονή του εντός των τειχών.

Στις 27 Γενάρη οι αγωνιστές κρατούμενοι (για άλλες υποθέσεις), Δ. Φέσσας, Χ. Τσιλιανίδης, Δ. Δημησιάδης, Τζίφκας, Γ. Σκουλούδης, Π. Αναστασιάδης και Σ. Αναστασιάδης ξεκίνησαν αποχή συσσιτίου: «σε ένδειξη φιλίας, σεβασμού και επαναστατικής αλληλεγγύης στον αγώνα των μελών και των κατηγορουμένων της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, που δίνουν φωτεινό παράδειγμα αξιοπρέπειας και περήφανης στάσης, προτάσσοντας την επαναστατική αδιαλλαξία απέναντι στην αδιαλλαξία των διωκτών τους και της κρατικής δικαιοσύνης».

Στις 6 Φεβρουαρίου οι αγωνιστές κρατούμενοι (για άλλες υποθέσεις) Γ. Δημητράκης, Ά. Σειρηνίδης, Σ. Νικητόπουλος, Χ. Κορτέσης, Χ. Πολίτης, Π. Γεωργιάδης και Β. Πάλλης ξεκίνησαν επίσης αποχή συσσιτίου ως έκφραση αλληλεγγύης στην απεργία πείνας των κατηγορουμένων της ΣΠΦ και γενικότερα σε όποιον αγωνίζεται εντός κι εκτός των τειχών.

Για την υπόθεση του Χρυσοβαλάντη Πουζιαρίτη

Ο Χρυσοβαλάντης είναι ο μοναδικός πλέον κρατούμενος του κράτους από το Δεκέμβριο του 2009. Η δίκη που έγινε ένα χρόνο μετά (13

Δεκέμβριο 2011) τελείωσε με καταδίκη του αρχικά στα 12 χρόνια και 4 μήνες, που με χρήση του προηγούμενου έντιμου βίου κατέληξε στα 9 χρόνια και 3 μήνες, δηλαδή τη μεγαλύτερη ποινή που έχει δοθεί σε κατηγορούμενο για επεισόδια και όχι μόνο (η καταδίκη για φόνο φτάνει τα 17 χρόνια).

Οι κατηγορίες με τις οποίες διώχθηκε και καταδικάστηκε είναι ότι κατείχε ηγετικό ρόλο στις συγκρούσεις στο ΑΠΘ, σύσταση και οργάνωση συμμορίας, κατοχή και ρίψη εκρηκτικών και έκρηξη αυτών με σκοπό τη σωματική βλάβη. Το κατηγορητήριο το υποστήριζαν 2 μπάτσοι των ΜΑΤ χωρίς κανένα αποδεικτικό, πέραν της περιγραφής τους ότι τον «αναγνώρισαν» ως ηγέτη κουκουλοφόρων, με το αστείο επιχείρημα ότι επειδή ήταν αρχηγός γι' αυτό και δεν φορούσε κουκούλα. Δεν είχαν κανένα στοιχείο, ούτε τα γνωστά «φτιαγμένα» με τυχαίους σάκους, ούτε κάτι άλλο που συνήθως χρησιμοποιούν για να στηθούν ένα κατηγορητήριο.

Για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα

Στις 10.03.2010 πέφτει νεκρός ο αναρχικός αγωνιστής Λάμπρος Φούντας σε συμπλοκή με την αστυνομία στη Δάφνη. Ένα μήνα μετά (10.04.2010) συλλαμβάνονται και στη συνέχεια προφυλακίζονται οι Κώστας Γουρνάς, Νίκος Μαζιώτης, Πόλα Ρούπα, Χριστόφορος Κορτέσης, Σαράντος Νικητόπουλος και Βαγγέλης Σταθόπουλος, κατηγορούμενοι για συμμετοχή στην οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας.

Οι Κώστας Γουρνάς, Νίκος Μαζιώτης, Πόλα Ρούπα έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή τους στην οργάνωση. Στην ανάληψη πολιτικής ευθύνης καθιστούν σαφές πως ο Λάμπρος Φούντας ήταν σύντροφός τους – μέλος της οργάνωσης κι η ενέργειά του μέρος

προπαρασκευαστικού σχεδίου δράσης της οργάνωσης.

Οι Χριστόφορος Κορτέσης, Σαράντος Νικητόπουλος, Βαγγέλης Σταθόπουλος αρνούνται τις κατηγορίες τονίζοντας πως η κράτησή τους είναι αποτέλεσμα της πολιτικής τους ταυτότητας καθώς και στοχοποίησης των συντροφικών και φιλικών τους σχέσεων.

Στο πλαίσιο επίσης συντροφικών και φιλικών σχέσεων καλούνται δεκάδες μαρτύρων στα ανακριτικά γραφεία. Μάλιστα τέσσερις εξ' αυτών ως κατηγορούμενοι για συμμετοχή στην οργάνωση, οι οποίοι ωστόσο αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους.

Για την υπόθεση του Άρη Σειρηνίδη

Ο Άρης Σειρηνίδης συλλαμβάνεται στις 3 Μαΐου 2010 στο κέντρο της Αθήνας, σε μπλόκο μπάτσων που είχε στηθεί για άσχετη με αυτόν υπόθεση. Αρχικά αντιμετωπίζει κατηγορίες για πλημμελήματα αλλά τελικά η «αντι-τρομοκρατική ανασύρει μια ξεχασμένη υπόθεση πυροβολισμού εναντίον κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια το καλοκαίρι του 2009, γνωστή από τα μίντια και ως η «υπόθεση του πιστολέρο με το σομπρέρο και τις σαγιονάρες». Βασικό «αποδεικτικό» στοιχείο αποτελεί η ταύτιση γενετικού υλικού (DNA) από το πορτοφόλι του Άρη, με γενετικό υλικό που βρέθηκε σε μία από τις διάσπαρτες χειρουργικές μάσκες (για προστασία από τα χημικά των μπάτσων σε πορεία και που είχε γίνει την προηγούμενη μέρα) που περισυλλέχθηκε στην περιοχή του περιστατικού. Ο Άρης παραμένει προφυλακισμένος και η εκδίκαση της υπόθεσης έχει οριστεί για τις 9 Μαρτίου 2011.

Για την υπόθεση του Σίμου Σεϊσίδη

Ο Σίμος συλλαμβάνεται την ίδια μέρα με τον Άρη Σειρηνίδη, σε διαφορετικό μέρος, όταν πέφτει σε μπλόκο μπάτσων για άσχετο με το

σύντροφο λόγο. Στην προσπάθειά του να διαφύγει τρέχοντας, πυροβολείται πισώπλατα από τον αστυνομικό Παναγιώτη Μπόκο, κι ενώ αιμορραγεί ακατάπαυστα, ξυλοκοπείται ανηλεώς. Ακολουθούν 2 μήνες νοσηλείας κάτω από άθλιες συνθήκες, με την αντιτρομοκρατική να έχει στρατοπεδεύσει στα νοσοκομεία ΚΑΤ και Ευαγγελισμός, και τους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό, στην πλειοψηφία τους δυστυχώς, να υπακούουν τυφλά στις διαταγές της. Το αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν ο Σίμος να υποστεί ακρωτηριασμό του δεξιού του ποδιού.

Αυτή τη στιγμή ο σύντροφος βρίσκεται προφυλακισμένος στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού, αντιμέτωπος με έξι διαφορετικές διώξεις. Η μία εξ' αυτών προέκυψε μετά από ένα απίστευτο νομικό τερτίπι στο οποίο κατέφυγαν οι διωκτικές αρχές κατά τη διάρκεια της φυγοδικίας του. Οι πλημμεληματικές κατηγορίες των επτά ληστειών της υπόθεσης «συμμορία με τα μαύρα» διαχωρίστηκαν και καταδικάστηκε ερήμην για αυτές, καθώς είναι αδύνατο νομικά να δικαστεί κάποιος ερήμην για κακουργήματα.

Τον περασμένο Νοέμβρη, τα δικαστήρια απέρριψαν την ακύρωση αυτής της παράλογης και εκδικητικής διαδικασίας.

Για την υπόθεση του Θεοδωρή Δελή

Ο Θεοδωρής συλλαμβάνεται στη Ρόδο το βράδυ της 16ης Αυγούστου του 2010, κατηγορούμενος για ληστεία σε υποκατάστημα της Αγροτικής Τράπεζας το πρωί της ίδιας ημέρας. Του ασκούνται κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος για ληστεία, οπλοκατοχή και οπλοχρησία και προφυλακίζεται στις φυλακές Αλικαρνασσού στο Ηράκλειο Κρήτης.

Για την υπόθεση ληστείας στα Ψαχνά Ευβοίας

Την Παρασκευή 17 Σεπτεμβρίου και σε μακρινή

απόσταση από τα Ψαχνά Ευβοίας, όπου προηγουμένως είχε πραγματοποιηθεί ληστεία στην Εθνική Τράπεζα της περιοχής, συλλαμβάνονται οι Αλέξανδρος Κόσσυβας, Μιχάλης Τραϊκάκης και Μαρία Οικονόμου. Ελλείψει οποιουδήποτε επιβαρυντικού στοιχείου που να τους συνδέει με τη συγκεκριμένη ληστεία, οι μπάτσοι καταφεύγουν στις υπαγορευμένες καταθέσεις κάποιων ρουφιάνων κατοίκων της περιοχής, που «αναγνωρίζουν» τρόπους περπατήματος, μάρκες ρολογιών, ετικέτες σε μπουφάν και άλλα ευφάνταστα που τους υπαγόρευαν οι ασφαλίτες της Χαλκίδας. Και οι τρεις συλληφθέντες αρνούνται τις κατηγορίες και είναι γνωστοί στις αρχές από τη συμμετοχή τους στους κοινωνικούς αγώνες. Αυτό είναι αρκετό για να προφυλακιστούν οι Α. Κόσσυβας και Μ. Τραϊκάκης, ενώ η Μ. Οικονόμου αφήνεται ελεύθερη μέχρι τη δίκη.

Για την υπόθεση του Γιάννη Σκουλούδη

Ο Γιάννης Σκουλούδης συλλαμβάνεται από μπάτσους στις 13 Οκτώβρη 2010 στη πόλη της Θεσσαλονίκης, μετά από εμπρησμό οχημάτων της ΔΕΗ. Ενώ βρίσκεται προφυλακισμένος, αναλαμβάνει με γράμμα του, την ευθύνη για την εμπρηστική επίθεση. Για την ίδια υπόθεση οι αρχές διώκουν χωρίς στοιχεία 4 ακόμα άτομα από το συντροφικό του περιβάλλον, και συγκεκριμένα τους Σ. Τζίφκα, Χ. Τσιλιανίδη, Δ. Δημισιάδη και Δ. Φέσσα, τους οποίους συλλαμβάνουν στις 13 Ιανουαρίου 2011 στην Αθήνα και τους προφυλακίζουν.

Για την υπόθεση των Σ. Τζίφκα, Χ. Τσιλιανίδη, Δ. Δημισιάδη και Δ. Φέσσα

Εκτός από τις παραπάνω κατηγορίες που αφορούν τον εμπρησμό οχημάτων της ΔΕΗ, οι 4 σύντροφοι κατηγορούνται για από κοινού συγκρότηση και συμμετοχή σε (άγνωστη!!) «τρομοκρατική» οργάνωση, καθώς και

διακεκριμένη κατοχή όπλων και πυρομαχικών.

Για την Υπόθεση της Φαίη Μάγιερ

Το απόγευμα της επόμενης μέρας από τη σύλληψη των 4 (Τζίφκα, Τσιλιανίδη, Δημισιάδη, Φέσσα) πραγματοποιείται η κινηματογραφική απαγωγή της Φαίη Μάγιερ από τα τσακάλια της «αντι»-τρομοκρατικής έξω από το σπίτι της, εξαιτίας της φιλικής της σχέσης με έναν από τους 4. Με τα στοιχεία σύνδεσης ανεπαρκή και γελοία γίνεται η απόπειρα δημιουργίας ενός «τρομοκρατικού» προφίλ, που βαπτίζει την μητέρα της μέλος της αντάρτικης οργάνωσης RAF και «σκοτώνει» τον πατέρα της σε ανταλλαγή πυροβολισμών με μπάτσους. Ένα σενάριο που ούτως ή άλλως δεν αποδεικνύει κάποια παράβαση του ποινικού κώδικα αλλά προδικάζει τη Φαίη μιντιακά. Παρά την αποκάλυψη του φιάσκου της «αντι»-τρομοκρατικής και των φερέφωνών της σχετικά με τους γονείς της, η εισαγγελέας επιμένει πεισματικά για την προφυλάκισή της. Η πρότασή της στηρίζεται στο γεγονός ότι στο σπίτι της βρέθηκαν δημοσιευμένα κείμενα φυλακισμένων συντρόφων και με πρόσχημα ότι «κανένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν θα είχε στην κατοχή του τέτοιο υλικό»!!! Μετά τη διαφωνία που προέκυψε ανάμεσα σε ανακριτή και εισαγγελέα, η Φαίη αφήνεται προσωρινά ελεύθερη και την τύχη της καλείται να κρίνει το δικαστικό συμβούλιο που διενεργείται τελικά, αιφνίδια στις 9 Φλεβάρη 2011. Την ίδια μέρα ανακοινώνεται η απόφαση, που φυσιολογικά απαιτεί δεκαήμερη διαδικασία, και σε μηδενικό χρόνο η αντιτρομοκρατική απαγάγει για δεύτερη φορά τη Φαίη την ώρα που βγαίνει από το σπίτι της. Η Φαίη Μάγιερ βρίσκεται στη φυλακή με μοναδική αιτιολόγηση τις φιλικές-συντροφικές της σχέσεις και το γεγονός ότι είχε σπίτι της δημοσιευμένα κείμενα φυλακισμένων συντρόφων, τους οποίους σύμφωνα με την δικαστική εξουσία τόλμησε να τους αποκαλέσει

πολιτικούς κρατούμενους και όχι τρομοκράτες!

Για την «αντι»-τρομοκρατική επιχείρηση της 4ης Δεκέμβρη 2010

Στις 4 Δεκέμβρη 2010 πραγματοποιήθηκε ευρεία «αντι»-τρομοκρατική επιχείρηση με προσαγωγές αγωνιστών και έρευνες σε σπίτια, που είχε σαν αποτέλεσμα να προφυλακιστούν ο Γιώργος Καραγιαννίδης, ο Αλέξανδρος Μητρούσιος, ο Κώστας Σακκάς, η Στέλλα Αντωνίου, ο Δημήτρης Μιχαήλ και ο Χρήστος Πολίτης. Οι μπάτσοι είχαν ήδη στοχοποιήσει και κατηγορήσει τους δύο πρώτους για την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς μετά τις συλλήψεις στο Χαλάνδρι το φθινόπωρο του 2009, ενώ τώρα προσπάθησαν να επενδύσουν στην επιχείρηση αυτή διάφορες εικασίες και σενάρια τους παρουσιάζοντάς την μηνιακά ως επιχείρηση εξάρθρωσης όλων λίγο-πολύ των γνωστών ένοπλων οργανώσεων. Αν και τα σενάρια τους δεν επιβεβαιώθηκαν, προχώρησαν παρόλαυτά στην προκλητική εφαρμογή του τρομονόμου και για πρώτη φορά έστησαν δικογραφία για συμμετοχή σε «τρομοκρατική» οργάνωση χωρίς να την προσδιορίζουν και για «τρομοκρατική» δράση χωρίς να θεωρούν αναγκαία την τέλεση παράνομων πράξεων. Στις περιπτώσεις της Στέλλας Αντωνίου και του Δημήτρη Μιχαήλ, επαναλήφθηκε η διαδεδομένη τον τελευταίο καιρό τακτική των αρχών και οι διώξεις τους στηρίχτηκαν στο γεγονός των προσωπικών τους σχέσεων με κάποιους από τους κατηγορούμενους. Στην περίπτωση του Χρήστου Πολίτη, οι αρχές δοκίμασαν ένα ακόμα βήμα παραπέρα μιας και δεν προϋπήρχε καν γνωριμία και η όποια επαφή με τους συγκατηγορούμενούς του. Στην περίπτωσή του φαίνεται ότι ήταν τους αρκετή η στοχοποίησή του ως γενικώς «υπόπτου» που οι ίδιες οι αρχές προωθούσαν και αναπαρήγαγαν για περισσότερο από ένα χρόνο μέσα από τα

σχετικά τρομορεπορτάζ και δημοσιεύματα.

Για την υπόθεση του αναρχικού στεκιού Ναδίρ στη Θεσσαλονίκη

Στις 4 Δεκέμβρη 2010, έγινε εισβολή από 30 και πλέον μπάτσους διαφόρων υπηρεσιών (ασφαλίτες, ΟΠΚΕ και άλλων) στο αναρχικό στέκι Ναδίρ, ενώ πριν είχε περικυκλωθεί το γύρο τετράγωνο με 5 διμοιρίες ΜΑΤ, ομάδες ΔΙΑΣ και ΖΗΤΑ. Οι μπάτσοι εφόρμησαν στην κατάληψη με βαριοπούλες, τσεκούρια και γκλοπ χωρίς να δηλώσουν την αστυνομική τους ιδιότητα και χωρίς την παρουσία εισαγγελέα. Συνολικά συλλαμβάνονται 11 άτομα με κατηγορίες που περιλαμβάνουν από παράνομη κατάληψη και λειτουργία παράνομου ραδιοσταθμού (για το αυτοοργανωμένο ραδιόφωνο radio revolt) μέχρι σύσταση εγκληματικής οργάνωσης. Τελικώς προφυλακίζονται 3 άτομα (οι Ivan G., Π. Αναστασιάδης και Σ. Αναστασιάδης), ο ένας εξ' αυτών με πρόσχημα ότι είναι ύποπτος φυγής λόγω της μη-ελληνικής καταγωγής του, ενώ οι άλλοι 2 για ακόμη μια φορά με μοναδικό στοιχείο τη μαρτυρία ενός μπάτσου.

Για την υπόθεση του Ράμι Συριανού

Ο σύντροφος Ράμι συνελήφθη στις 31 Γενάρη για ληστεία που έγινε σε δημοπρασία του ΟΔΔΥ στη Θεσσαλονίκη. Για την ίδια υπόθεση βρέθηκε ξαφνικά κατηγορούμενος και ο σύντροφος Κλεομένης Σαββανίδης, αν και την ώρα της ληστείας εργαζόταν στον αυτοδιαχειριζόμενο πάγκο του τριγώνου του πολυτεχνείου, γεγονός που επιβεβαιώνουν πλήθος φοιτητών και εργαζομένων του ΑΠΘ. Τα τσακάλια της ασφάλεια πήγαν για άλλη μια κατασκευασμένη κατηγορία, αλλά δεν τους βγήκε όπως τα υπολόγιζαν.

Τελικά, ο Κλεομένης αφέθηκε προσωρινά ελεύθερος με τον περιοριστικό όρο της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα, ενώ ο Ράμι

προφυλακίστηκε στις δικαστικές φυλακές Ιωαννίνων, χωρίς να δηλώσει τίποτε παραπάνω στον ανακριτή, πέραν του ότι έπραξε ό,τι έπραξε ως αρνητής εργασίας και ότι ο συγκατηγορούμενος του δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την υπόθεση.

Για την υπόθεση της Ε.Ο. 17 Νοέμβρη

Η υπόθεση είναι λίγο-πολύ γνωστή. Το καλοκαίρι του 2002 ζήσαμε ένα ρεσιτάλ καθημερινής τρομολαγνείας από τα δελτία των 8 και τις εφημερίδες με αφορμή την «εξάρθρωση» της Ε.Ο. 17 Νοέμβρη. Ακολούθησαν το στήσιμο «ειδικών» δικαστηρίων, οι ειδικές συνθήκες κράτησης (απομόνωση σε υπόγεια κελιά), η συνεχιζόμενη εκδικητική μανία των μηχανισμών απέναντι στα σοβαρά προβλήματα υγείας του Σάββα Ξηρού, αλλά και του αδερφού του Χριστόδουλου.

Εννιά χρόνια μετά ο Δημήτρης Κουφοντίνας, ο Ηρακλής Κωστάρης και τα αδέρφια Σάββας, Χριστόδουλος και Βασίλης Ξηρός συνεχίζουν να διατηρούν την επαναστατική τους αξιοπρέπεια μέσα στα κελιά της δημοκρατίας.

Σημείωση: Πέραν των παραπάνω, πίσω από τα κάγκελα βρίσκονται και άνθρωποι που ναι μεν η δίωξη τους δεν οφείλεται σε κάποια προηγούμενη ανατρεπτική δράση ή συμμετοχή σε αγώνες, όμως η στάση τους και οι αγώνες τους εντός των τειχών συμβάλλουν με καθοριστικό τρόπο στην εμπέδωση της αλληλεγγύης και την όξυνση του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού. Ως εκ τούτου, αναγνωρίζουμε ότι ο όρος φυλακισμένοι αγωνιστές εμπερικλείει αρκετά περισσότερο κόσμο.

Until all are free

we are all imprisoned